

THẦN LỄ THẬT

...tin.

Bây giờ chúng ta hãy cứ đứng một lát trong khi chúng ta cầu nguyện. Xin chúng ta hãy cúi đầu.

² Kính lạy Cha Thiên Thượng công bình của chúng con, khi chúng con đến gần Ngài giờ này trong Danh đầy đủ mọi sự của Chúa Jêsus, chúng con muốn dâng Ngài sự ngợi khen vì những gì Ngài đã làm cho chúng con, những gì mắt chúng con đã thấy, và tai chúng con đã nghe trong những ngày sau rốt này về viễn cảnh cuối cùng của lịch sử thế giới này, khi thời gian biến mất dần trong cõi Đời đời, và chúng con thấy Ánh sáng chiếu soi, chúng con biết không còn bao lâu nữa Chúa Jêsus sẽ Tái lâm.

³ Chúng con cầu xin Ngài, lạy Cha Thiên Thượng, xin nhớ đến chúng con tối nay. Và nếu có điều ác nào trong chúng con, xin đem nó ra ngoài, tối nay, Chúa ôi, hầu cho chúng con có thể được ở với Ngài nếu Ngài đến tối nay. Chúng con cầu nguyện cho người đau và có nhu cầu.

⁴ Chúng con cầu nguyện cho Hội thánh Ngài, cả ở đây và nước ngoài, khắp thế giới, con cái Ngài ở mọi nơi mọi nước, để chúng con có thể tẩy sạch áo mình trong Huyết Chiên Con, và lắng nghe vì sự kêu gọi đó, “Kìa, Chàng Rể đến. Hãy đi ra để gặp Chàng.” Xin cho chúng con có thể được vào lúc đó, Chúa ôi, bởi ân điển Đức Chúa Trời, và bởi công lao của Chúa Jêsus Đấng mà chúng con tin cậy, kêu đèn mình lên và đi ra lúc ấy để gặp Chàng Rể. Xin lấy Lời của Chúa tối nay và cắt bì lòng chúng con. Xin lấy sự vô tìn ra khỏi. Ban cho chúng con một buổi nhóm tuyệt vời. Chúng con cầu xin trong Danh Đức Chúa Jêsus. A-men.

Xin mời ngồi.

⁵ Thật là tốt đẹp được trở lại đây trong...trong đèn thánh này của Chúa, tối nay, để hầu việc. Chúng ta đã có một thì giờ vinh hiển nhất tối hôm qua tại...Anh Groomer. Và tôi nhớ năm ngoái chúng ta đã có một khoảng thời giờ vinh hiển.

6 Chúng ta đã có một thời gian tuyệt vời, ở mọi nơi. Chúa vừa ban phước cho chúng ta vô cùng dồi dào, hơn cả những gì tôi từng nghĩ là Ngài sẽ làm. Nhưng Ngài rất đầy sự thương xót và nhân từ. Thật tốt để biết Ngài. Phải không? Và để nghĩ “Biết Ngài, là Sự sống.” Biết Ngài, là Sự sống.

7 Bây giờ, tối mai, chúng ta sẽ đến Hội đồng ở Đại lộ Trung tâm, tôi tin rằng nó được gọi như vậy. Anh Fuller, một người anh tốt khác. Và tôi nghĩ đó là một nhà thờ lớn ở dưới đó. Và chúng ta hy vọng rằng chúng ta có thể có một—một hàng cầu nguyện, nếu mọi việc ổn với Brother Fuller. Vì vậy chúng ta...

8 Và rồi, sáng—sáng hôm sau, chúng ta ở tại, tôi tin, được gọi là Hội thánh Sứ đồ ở Phoenix tại đây. Và tôi không nhớ mục sư, người anh em đó, là ai. Tôi đã ở đó năm ngoái phải không? [Một anh em nói, “Không. Đó là ở một nhà thờ Mẽ-tây-cơ, mới, Anh Branham à.”—Bt.]

9 Và sau đó là tối Chúa Nhật tại nhà thờ của Anh Outlaw yêu quý của chúng ta ở đây, Hội thánh Danh Jêsus. Và tôi, cùng gia đình, vô cùng mong đợi được vào đó và nghe một số bài hát hay đó.

10 Billy Paul phải biết điều đó, từng chút một, thuộc lòng. Chúng tôi đã nghe bài hát đó, *Tôi Sẽ Đi Lên, Đi Lên*, cho tới khi, thành thật mà nói, băng đó cũ mòn đi. Anh ấy bắt đầu trong văn phòng, và mỗi lần trong ngày khi tôi đi đến đó, dù thế nào đi nữa, anh ấy đang chơi bài, “Lên, lên, lên.” Nó là điều gì đó! Chúng tôi chơi bài ấy, và băng ghi âm gần sờn.

11 Anh em biết, tôi hầu như có cảm giác tối nay, rằng, tôi bị khan giọng một chút, tôi đã nghĩ, “Chà, nếu mình có thể nhìn thấy ai đó, sẽ nói cho mình,” và tình cờ nhìn qua đây và thấy Jack Moore. Hoàn toàn chính xác đúng. Tôi không bao giờ...Ồ, tôi tin rằng điều đó thật tuyệt vời, Anh Jack à. [Anh Jack Moore nhận xét—Bt.] Bây giờ hãy lắng nghe điều đó.

12 Và tôi nghĩ tôi thấy Anh Roy Borders cũng đang ngồi ở ngoài đây. Vâng, thưa quý vị. Anh Noel Jones đang ngồi ở trên đây.Ồ, chào ơi! Chúng ta thật sự ngồi lại với nhau, khắp mọi nơi. Tôi nghĩ thật là một thì giờ tuyệt vời, có lẽ, nếu tôi nghĩ ngồi một

chút, anh em biết đấy, và có một số người tốt này đi lên đây và nói cho tôi vì tôi bị khan tiếng, anh em biết đấy. Anh Jack nói, “Chúa không ở trong sự mặc khải đó.” Chà, tôi đã mệt khi tôi đến. Và tôi—và tôi đã hơi mệt mỗi một chút, luôn luôn vậy.

13 Và tôi thấy nhiều người đang đứng đó, và họ phải đứng như thế nào, và tôi rất vui vì được đứng cùng họ. Bây giờ, xin Chúa ban phước cho anh chị em.

14 Và chúng ta đang hướng đến những buổi nhóm khác sắp tới. Và rồi tuần tới buổi nhóm ở dưới Hội Ngũ Tuần, và ở trên đó. Và chúng ta bế mạc, tối thứ Tư tuần tới, vào ngày 11 và Garfield. Tôi không thể nhớ hết trong trí. Tôi tin, ở tại, Hội Phúc Âm Ngũ Tuần Đầu Tiên trong thành phố. Và—và rồi hội đồng bắt đầu ở Ramada.

15 Và bây giờ có một bữa tiệc dành cho Hội Thương Gia ở tại—tại thành phố chính của Arizona: Tucson.

16 Và tất nhiên, chúng ta đều biết rằng Phoenix và những nơi này, chỉ là vùng ngoại ô của thành phố đó. Và đúng thế. Đó là địa điểm chính. Đó là thành phố quê nhà của tôi, anh em biết đấy, vì vậy, và vì vậy, ở trên đồi. Và rồi điều này, chỉ, hầu như vùng ngoại ô của nó, ồ, thật vui mừng được hết thấy anh chị em là những người ở vùng lân cận đến dự, vì thế...

17 Tôi tin đó là Anh Rasmusson, một đêm nọ, đã nói điều gì giống như thế trong một buổi nhóm, và, ồ, chào ôi, giống như hủy bỏ buổi nhóm ấy. Tôi tin chúng ta đã ở tại—chúng ta đã ở tại Houston. Và đó là Ramsar. Chính là người ấy. Anh ấy đã nói, tối hôm Thiên sứ của Chúa giáng xuống, họ đã chụp bức ảnh, và anh ấy nói, “Hết thấy anh em những người ở quanh đây từ—từ Dallas,” nói, “chúng ta biết đó là vùng ngoại ô của Houston.” Và, ồ, chào ôi! Texas không thể chụp bức ảnh đó, giống như anh em Arizona có thể. Vì thế đã có một sự nín lặng lớn trên buổi nhóm.

18 Ồ, Ngài tốt vô cùng. Và bây giờ tôi nghĩ chúng ta sẽ lật ra trong Kinh Thánh ở đây, và chỉ đưa ra một lời làm chứng nhỏ trong giây lát. Điều đó hầu như sẽ không thay đổi nó chứ? Tôi vừa đánh nó rất mạnh cho đến khi tôi đang cảm thấy xấu hổ khi

nhìn vào anh em. Và có thể cho anh em nghỉ ngơi một chút, và đưa ra lời làm chứng về sự nhân từ của Chúa chúng ta.

¹⁹ Chúng ta hãy tìm một chỗ trong Thánh Giảng, chương thứ 16 của Thánh Giảng. Và tôi lấy chương 16:12. Tôi muốn đọc từ—từ nơi đó trong Phúc âm của Thánh Giảng. Tôi thích đọc Lời, bởi vì Lời là điều khiến chúng ta biết rằng đó là Lẽ thật. Bắt đầu bằng câu thứ 12, và bây giờ hãy nghe kỹ, vì tôi muốn làm chứng.

²⁰ Và sau đó chúng ta sẽ cố gắng đi vào sớm một chút. Tôi đã giữ anh chị em lại quá muộn. Và tối mai, ồ, chúng ta sẽ ở lại thêm nửa giờ. Đó sẽ là khoảng một giờ, phải không?

Vì vậy, vì vậy, đây là bắt đầu với câu thứ 12:

Ta còn có nhiều chuyện để nói với các người, nhưng bây giờ điều đó cao quá sức các người.

Lúc nào khi Ngài, Thần Lẽ thật, đến, thì Ngài sẽ dẫn các người vào mọi Lẽ thật: vì Ngài không nói tự mình; nhưng nói mọi điều mình sẽ nghe, rằng Ngài sẽ nói: và Ngài sẽ tỏ bày cho các người những sự sẽ đến.

Bấy giờ Ngài sẽ làm sáng danh Ta: vì Ngài sẽ lấy điều thuộc về Ta, mà sẽ tỏ ra cho các người.

Mọi sự...Cha có đều là của Ta: nên Ta nói, rằng Ngài sẽ lấy điều thuộc về Ta, mà tỏ ra cho các người vậy.

²¹ Tối hôm qua, anh em biết, đặc biệt, chúng ta đã có một ví dụ nhỏ về điều đó. Bây giờ, chúng ta là một dân Phúc âm Trọn vẹn, tin vào mọi hoạt động của Đức Thánh Linh. Và vậy thì, đó là cách duy nhất để chúng ta có thể là Phúc âm Trọn vẹn, là tin Phúc âm trọn vẹn, mọi điều Chúa đã chép ra. Và tôi tin rằng chúng ta, chính chúng ta, chẳng là gì cả. Chúng ta thật giống như...

²² Như tôi đã nói với Anh Carl, hôm qua, khi nhìn vào một cây, tôi đã nói, “Chẳng phải đó là một cây cọ đẹp sao? Nhưng, cuối cùng, nó chẳng có gì cả ngoài một đồng tro tàn. Chỉ như thế thôi.” Và tôi đã nói, “Thật khác xa cây bạch đàn ấy làm sao. Chà, cây bạch đàn là gì? Tro tàn, với một sự sống ở trong nó.” Và tôi nói, “Rất cuộc, tôi là gì và anh em là gì? Tro tàn, điều đó chính xác, từ đất; bụi đất, với một sự sống ở trong nó.”

23 Nhưng mỗi sự sống đã được trồng bởi Đấng Ban cho Sự sống, và Ngài biết đúng cách để làm và điều gì để làm. Và tất cả mọi thứ mà Ngài đã đặt để ở đây trên trái đất là vì sự vinh hiển của Ngài. Các ngôi sao là vì sự vinh hiển Ngài. Các ngọn gió là vì sự vinh hiển Ngài. Các bông hoa là vì sự vinh hiển Ngài. Và chúng ta là mảo miện của sự vinh hiển Ngài.

24 Nhưng có vẻ như rằng mọi thứ sẽ vâng lời Ngài trừ con người. Con người chỉ dường như... Con người có một lần như vậy, bởi vì con người là thứ duy nhất đã sa ngã. Mọi thứ khác vẫn ở trong tình trạng ban đầu của nó. Nhưng, con người đã sa ngã. Vì vậy, Đức Chúa Trời có một sự tranh chiến với con người, để bắt con người làm điều gì là đúng, và tuân theo.

25 Và một trong những vấn đề lớn đối với Đức Chúa Trời, trải qua nhiều năm, như lịch sử của hội thánh, là tìm một ai đó mà Ngài hoàn toàn có thể ở trong sự kiểm soát của Ngài. Ngài chỉ cần một người. Ngài luôn luôn sử dụng một người vào một thời đại. Chúng ta đã học điều đó những đêm vừa rồi: một người, không phải một nhóm người. Ngài chỉ muốn một người. Ngài chỉ cần thế thôi. Bởi vì, hai người sẽ có hai ý kiến khác nhau. Ngài chỉ, thế thì, làm một người, đại diện cho chính Ngài qua một người đó. Không bao giờ Ngài làm khác hơn điều đó. Hiểu không?

26 Bây giờ, Ngài đã có một Người ngày hôm nay, và Người đó là Đấng chúng ta vừa đọc: Đức Thánh Linh. Ngài là Người mà Đức Chúa Trời đã sai đến, Thánh Linh của Đức Chúa Jêsus Christ vào trong thế gian, Thần của Đức Chúa Trời, để bày tỏ và tuyên bố Đấng Christ qua Hội thánh Ngài, đây, cứ tiếp tục Sự sống của Đấng Christ qua Hội thánh.

27 Bây giờ, đó là một điều kỳ diệu như vậy, và—và tuy nhiên nó rất đơn giản, nếu chúng ta chỉ dừng lại và suy nghĩ. Chúng ta hối hả, chúng ta run rẩy, chúng ta—chúng ta sợ, chúng ta trở nên xáo động và nghi ngờ, chỉ suy nghĩ. “Ồ, mình phải vội vã vào không...?” Không phải thế. Chỉ là sự đầu phục, đây, nhận biết mình chẳng là gì cả, và cứ để Ngài hoàn toàn cai quản anh em, cai quản sự suy nghĩ của anh em, quản trị.

28 Bây giờ, tôi không có ý định bước đến với Đấng Christ với—với chỉ với một—một đầu óc trống rỗng. Tôi không có ý đó. Anh

em đến với Ngài trong tâm trí đúng đắn của mình, và trong một—một—một tâm trí sám hối, và khiêm nhường. Và rồi nói, “Lạy Chúa Jê-sus, con đây. Vậy thì, có lời chép ở đây trong Lời Ngài, rằng Ngài ‘còn có nhiều điều chưa nói với các môn đồ.’ Ngài phán, ‘Nhưng bây giờ những điều đó cao quá sức họ.’” Và có lẽ đó là trường hợp của chúng ta ngày nay, chúng ta không thể hiểu được chúng.

²⁹ Đức Chúa Trời có thể đẩy lên một điều gì đó khác biệt một chút, và chúng ta cùng nhau phản đối kịch liệt. Thay vì tìm kiếm lời Kinh Thánh để biết nó đúng hay không, chúng ta chỉ ném nó đi nhanh chóng, “Chẳng có chuyện gì với nó.” Chúng ta nên tìm kiếm những điều này, tìm xem chúng có đúng hay không. Và nên nhớ, nếu chúng không đúng, cuối cùng chúng sẽ chết, vì Chúa Jê-sus đã phán, “Mọi cây mà Cha Ta trên Trời không trồng sẽ bị nhổ đi.”

³⁰ Nhưng tôi nghĩ chính Ga-ma-li-ên đã đưa ra tuyên bố quan trọng đó lúc ấy, “Nếu điều đó bởi Đức Chúa Trời, thì chúng ta không muốn liều mình chống lại nó. Và—và nếu nó không phải của Đức Chúa Trời, thì nó cũng sẽ vô ích dù thế nào đi nữa.” Vì vậy, hãy nghiên cứu nó và suy nghĩ về nó.

³¹ Và bây giờ, Ngài nói ở đây, “Nhưng khi Ngài, Đức Thánh Linh, đến.”

³² Vậy thì, có người nói, cách đây đã lâu, nói, đã nói, “Đức Thánh Linh thật ra là tâm thần của anh em. Anh em suy nghĩ.” Điều đó sẽ đặt Đức Thánh Linh là một ý nghĩ.

³³ Nhưng Kinh Thánh nói, “Khi Ngài...” Và “Ngài” là một đại từ nhân xưng. Hiểu không? Hiểu không? “Khi Ngài,” Người đó, Đức Thánh Linh, Đức Chúa Trời, “đến, Ngài sẽ bày tỏ những điều này cho các ngươi, mà Ta đã bảo cho các ngươi.”

³⁴ Thế thì, anh em thấy, không có cách nào khác để biết điều gì là Lễ thật. Chỉ bởi...Anh em không thể hiểu được nó bằng văn hóa, bằng kinh nghiệm thần học viện. Anh em sẽ chỉ hiểu được nó bởi Đức Thánh Linh. Ngài là Đấng được sai đến để bày tỏ Nó.

Vậy, thế thì, Ngài cũng đã phán, “Và Ngài sẽ tỏ cho các ngươi những việc hầu đến.”

35 Bây giờ, Hê-bơ-rơ, chương 1, nói, “Đời xưa Đức Chúa Trời đã nhiều lần và nhiều cách phán với tổ phụ qua các đấng tiên tri, nhưng trong những ngày sau rốt này bởi Con Ngài, là Đức Chúa Jêsus Christ.” Hiểu không? Đó là Đức Thánh Linh đang chiếm hữu, hay chiếm hữu Hội thánh, để Đấng Christ hoạt động trong Hội thánh. Thế thì, anh em trở nên giống như Ngài đã có. Ngài trở nên như anh em, để anh em có thể trở nên như Ngài. Hiểu không? Ngài trở nên anh em, để anh em có thể trở nên Ngài. Điều đó, nó thì—nó thì vượt quá sự hiểu biết. Không có cách nào để giải thích nó, và đừng cố gắng giải thích nó. Chỉ chấp nhận nó. Ngài đã phán điều đó, và thế là xong. Chỉ nói nó đúng, hãy tin nó.

36 Vậy thì, như là một Cơ-đốc nhân trẻ tuổi, tôi luôn đưa ra tuyên bố này. Tôi vui mừng Đức Chúa Trời đã nắm giữ tôi trước khi hội thánh nắm giữ. Khó nói tôi đã là gì. Nhưng tôi—tôi biết ơn về sự lãnh đạo và sự tiếp xúc trực tiếp mà Đức Thánh Linh in sâu trong đời sống tôi, trước khi tôi đầu phục nó. Vì là một người trẻ tuổi, tôi đã biết có Điều gì đó. Ngài đã trò chuyện, và tôi đã trò chuyện với Ngài. Ngài trò chuyện lại với tôi. Và tôi bắt đầu nhận thấy rằng những điều mà Ngài đã nói với tôi, như một cậu bé, rằng chúng bắt đầu xảy ra chính xác theo cách mà Ngài đã nói là chúng sẽ làm. Vì vậy tôi biết nó phải là có thật.

37 Bây giờ, tôi là một người già lúc này. Và tôi—tôi chưa bao giờ có lần nào...Và có thể gọi thế gian đến—đến chỗ ngừng lại, và hỏi họ. “Hãy đặt ngón tay của bạn vào một điều mà Ngài đã từng nói với tôi, đó là CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, nhân Danh Chúa, nhưng những gì đã có hoàn toàn là sự thật và sự thật, và ứng nghiệm, trong số hàng ngàn lần hàng ngàn thứ.” Điều gì...

38 Tôi đang nói điều đó để làm gì? Thấy chưa, tôi đã ví tất cả chúng ta như bụi núi lửa. Nhưng đó là lời hứa của Lời Chúa. Do đó, tôi không thể tự tin ở chính mình. Anh em không thể tin tưởng vào chính mình. Nhưng, cùng nhau, chúng ta có thể tin tưởng vào Điều gì đã cai quản bản thân mình. Đức Thánh Linh đã tiếp quản chúng ta. Chúng ta phải tin tưởng vào Điều đó. Và khi chúng ta đặt niềm tin vào Điều đó, thì kết quả sẽ đến.

39 Ất hẳn không có lý do gì để tôi cố gắng để—để ngay cả bàn cãi qua loa với anh em một số việc mà Đức Thánh Linh đã thực

hiện trong những ngày, của đời sống suy sụp của chính tôi. Tôi nói điều này với Kinh Thánh của Ngài mở ra, Lời Ngài. Và đó là những gì Ngài là. Ngài là Lời.

⁴⁰ Xem đây, Hạt giống này—này ở đây đi vào bụi đất, trong một cách thuộc về sự Hiện hữu thuộc linh. Đức Chúa Trời đi vào như Thánh Linh và hoạt động qua tro bụi. Vì thế, đó không phải là con người. Đó là Đức Chúa Trời.

⁴¹ Và nếu tôi ngồi xuống và dành thời gian để viết ra những điều mà tôi đã thấy Ngài làm, nó sẽ tạo thành một khối lượng những quyển sách. Và để nghĩ về nó, ở đây, năm mươi ba tuổi, và có thể nói trước Đức Chúa Trời, Hội thánh của Ngài, và Kinh Thánh, trong sự hiện diện của nhóm này, rằng, “Tôi không có một lần nào thấy Nó sai trật; mỗi lần, đều đúng hoàn toàn.”

⁴² Ngoại trừ, một ngày nọ khi tôi đến miền tây. Tôi tin, nhiều người trong các anh chị em, đã nghe băng ghi âm, chắc hiểu. Tôi không biết điều gì. Tôi đang đợi. Tôi ở đây bây giờ. Tôi không biết tại sao. Tôi chỉ đang chờ.

⁴³ Nó có thể là thời gian về nhà của tôi. Nó trông rất giống như vậy. Nếu là vậy, sẽ đẩy lên người nào đó sau tôi, mà sẽ tiếp tục đảm trách Sứ điệp. Người ấy sẽ là một người lập dị, nhưng người ấy sẽ đi theo điều này và tiếp tục đảm nhận Sứ điệp. Còn anh chị em sẽ lắng nghe nó. Chừng nào đó là lời Kinh Thánh, hãy ở lại sống với nó.

⁴⁴ Nếu không, sẽ đến sự phân bố khác bây giờ, vì tôi tin rằng chúng ta đang sống trong những ngày sau rốt, tôi biết ơn rằng tôi đã sống trong thời đại này. Tôi sẽ không đổi chác thời đại này cho thời đại nào khác. Đây là thời đại vinh hiển nhất từng có trên đất. Không có thời đại nào khác vinh hiển hơn thời đại này.

⁴⁵ Ôi, Môi-se, Ê-li, Phao-lô, Si-la, những anh hùng đức tin vĩ đại đó, sẽ ra sao trong những ngày tháng trôi qua, có thể sống lại và lấy một quyển sách lịch sử, và trông có vẻ chính xác với những gì họ đã nói tiên tri, ứng nghiệm, và thấy chúng ta hiện ở đâu bây giờ? Tại sao, người ta đã bắt giam họ trong tù, trong một thời đại. Chắc chắn vậy. Họ sẽ giống như những người hoang dã, đi lên đi xuống đường phố, thật khó cho họ có thể đi, rao truyền Phúc âm.

“Thì giờ đã gần rồi.” Thế thì chúng ta thấy, tối nay, rằng chúng ta rơi vào tình trạng thiếu hụt sự vinh hiển của Đức Chúa Trời.

46 Nhưng tôi muốn nhắc lại chỉ một lát, để hầu như đem hội thánh đến...

47 Nhân đây, Billy Paul có phát thẻ cầu nguyện trong nhà thờ này tối nay không? Tôi vừa đến từ Tucson vài phút trước. [Ai đó nói, “Có.”—Bt.] Anh ấy—anh ấy đã phát ra những tấm thẻ. Vậy thì, đó sẽ là một cách kinh khủng về việc cố gắng để mang họ tới. Chúng ta sẽ thử điều đó.

48 Bây giờ, tôi sẽ không mất quá nhiều thời gian, chỉ làm chứng về lời Kinh Thánh này.

49 Rằng, Đấng Christ giữ mọi Lời Ngài. Ngài phải giữ. Ngài phải làm điều đó. Hiểu không? Tôi không phải làm điều đó; tôi là một con người hay chết, mắc nhiều lỗi lầm. Ngài không hề chết, không thể sai lầm. Ngài phải giữ Lời Ngài. Hiểu không? Nhưng tôi không phải giữ của tôi. Anh em không phải giữ của mình. Nhưng Ngài thì có. Ồ, điều đó chẳng đặt điều gì đó trong anh chị em, để biết rằng Ngài là—Ngài bị trói buộc hoàn toàn vào Lời đó chẳng?

50 Và, rằng, tuần này, chúng ta đã xem qua Kinh Thánh như thế nào, với những vị tiên tri và những tộc trưởng đó, và mỗi lần cho thấy rằng khi hội thánh đi cách xa điều đó, thì Đức Chúa Trời sai người nào đó đến ngay và bắt họ trở về lại đúng với Lời ấy ngay, đúng đường lối hội thánh. Điều đó đã luôn luôn xảy ra. Đó là chính sách của Đức Chúa Trời. Ngài đã chọn những con người để làm vậy.

51 Bây giờ, nếu Ngài đã chọn những ngôi sao để rao giảng Phúc âm, điều đó đã được làm cách đây một thời gian lâu rồi. Chúng không bao giờ ra khỏi ý muốn của Ngài. Nếu Ngài đã chọn—mặt trời để giảng nó, hoặc những—những ngọn gió để rao giảng nó, chúng sẽ không bao giờ ra khỏi ý muốn của Ngài. Hiểu không?

52 Nhưng chúng ta ở trên nguyên tắc của tự do đạo đức. Chúng ta có thể hành động theo cách chúng ta muốn. Và đó là lý do mà chúng ta rất đau lòng với Ngài như vậy. Luôn luôn theo cách này,

và muốn tiêm nhiễm theo đường lối riêng của chúng ta, và tránh xa đường lối của Ngài. Hiểu không?

53 Và tôi—tôi đã nói trước đây, con người không ngừng ca ngợi Đức Chúa Trời về những gì Ngài đã làm. Và con người luôn nói về những gì Ngài sẽ làm. Và rồi, đồng thời, bỏ qua những gì Ngài đang làm. Hiểu không?

54 Con người sẽ nói, “Ồ, Đức Chúa Trời đã mở Biển Đỏ ra. Vâng. Vinh quang thuộc về Đức Chúa Trời! Đúng thế.” “Vâng, Chúa Jêsus đang đến lần nữa. Ha-lê-lu-gia! Đúng thế.” Nhưng, nói về Ngài ngày hôm nay thì sao? “À, điều đó dành cho thời đại khác.” Thấy không? Thấy không? Luôn luôn là những gì Ngài đã làm, những gì Ngài sẽ làm, và phớt lờ những gì Ngài đang làm.

55 Đó cũng là những tình trạng mà Đức Chúa Jêsus Christ đã thấy khi Ngài đến thế gian. Chính xác. Đức Chúa Trời đã hứa những gì Ngài đã làm. Và Ngài ở đây, đứng trước mặt họ, và họ không biết Ngài. “Ngài đã ở trong thế gian, và thế gian được làm nên bởi Ngài, và thế gian không biết Ngài.” Đúng thế.

56 “Nhưng hễ ai đã tin nhận Ngài, thì Ngài ban cho họ quyền phép trở nên con cái của Đức Chúa Trời.” Đó là phần vinh hiển.

57 Cách đây một thời gian, một khái tượng nhỏ tôi muốn nói với anh chị em. Và tôi không biết, có thể tôi chưa bao giờ nói điều đó mà chỉ nói với một cá nhân ở đâu đó. Nhưng tôi—tôi vừa mất đi một trong những người vĩ đại nhất trên trái đất này, đối với tôi, mẹ tôi.

58 Và tôi—tôi yêu mẹ của tôi. Cách mà tôi thấy bà ấy rời khỏi bàn ăn, khi chúng tôi quá nghèo, không có gì để ăn! Và bà...Cha sẽ mang vào một ít bánh mì, mà ông hẳn lấy từ một cửa hiệu, hay cái gì đó, và—và họ sẽ đổ cà phê lên đó, sau đó cho đường lên trên đó. Và mẹ sẽ hành động giống như bà không đói, để chúng tôi có thể có cái gì đó để ăn.Ồ, tôi—tôi có thể không bao giờ quên điều đó. Hiểu không? Và nhiều lần bà bồng tôi lên, và lấy cái gì đó cho tôi. Nhưng, anh chị em biết đấy, Đức Chúa Trời thì—thì rất đầy lòng thương xót. Ngài hiểu tất cả những điều đó, khi Ngài phải nhận chúng. Và tôi—tôi yêu Ngài vì điều đó.

59 Điều đó luôn xảy ra, rằng, trước khi bất cứ người nào của tôi chết, tôi thấy điều đó trước nó xảy ra, trong sự hiện thấy.

60 Tôi nhìn thấy em trai tôi, khi tôi chỉ khoảng mười tám, mười chín tuổi. Tôi đã thấy cậu ấy trước khi cậu ấy đi. Tôi thậm chí không phải là một Cơ-đốc nhân, nhưng tôi đã thấy sự hiện thấy đến trước mặt tôi, thấy em trai tôi đi.

Tôi đã nhìn thấy cha tôi khi ông ấy đi.

61 Howard, nhiều người trong anh em còn nhớ Howard. “Howard,” anh em nhớ tôi, hai năm trước khi nó xảy ra, tôi đã nói, “Howard, tôi đã thấy chỗ của anh được đánh dấu. Anh là người tiếp theo.” Tôi nói, “Hãy sống tốt, anh ơi, bởi vì anh sẽ đi tiếp theo.” Và đúng vậy, anh ấy đã đi. Và rồi, cách đây một thời gian...

62 Bây giờ, tôi hi vọng điều này không có vẻ báng bổ, nhưng, chỉ cho thấy mối—mối liên quan với Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời luôn quan tâm đến những điều nhỏ nhặt, cũng như những điều lớn lao. Tôi muốn nói điều này vì lợi ích của một số thầy giảng tốt đẹp này. Điều đó có thể là...Và tôi tự lao mình vào nó.

63 Vậy thì, chúng ta sẽ, mỗi người, thích là một Billy Graham, nhưng chúng ta...Và mỗi người chúng ta có thể thích là một Oral Roberts. Nhưng, chúng ta, chúng ta không phải là một Billy Graham hay một Oral Roberts. Chúng ta là tôi tớ của Đức Chúa Trời trong công trường thuộc linh mà Ngài đã đặt để chúng ta ở trong đó. Hiểu không? Cho dù nó hèn mọn thế nào đi nữa, hay vĩ đại thế nào, đều giống như nhau trước mắt Đức Chúa Trời, luôn giống nhau, hãy hành động đúng trong vị trí của anh em đang ở. Luôn luôn, thật là điều tuyệt vời để đi theo Chúa.

64 Tôi thà đem về...hoặc đi và có một nhà thờ với năm mươi người trong đó, theo ý muốn của Đức Chúa Trời, hơn là đi có năm nghìn ngoài ý muốn của Đức Chúa Trời. Chắc chắn. Đức Chúa Trời có thể làm nhiều hơn với một người theo ý muốn của Ngài, trong một giờ, hơn là Ngài có thể làm với một người ngoài ý muốn của Ngài, trong năm mươi năm. Hiểu không? Người đó lưỡng lự và hồ nghi, giống như bản trong bóng tối. Nhưng khi

một người thật sự ở trong ý muốn của Đức Chúa Trời, và biết sự kêu gọi của Ngài, người ấy sẽ ở lại ở đó.

Và bây giờ, những khái tượng, cách mà Chúa là Đức Chúa Trời làm việc với chúng như thế nào. Tôi...

⁶⁵ “Lúc nào Ngài, Đức Thánh Linh đến, thì Ngài sẽ bày tỏ cho các người những điều này mà Ta đã nói với các người.” Vậy thì, không cần cố gắng hình dung ra nó, bất cứ cách nào khác. Ngài là Tác Giả. Ngài chắc chắn phải biết những gì Ngài đã viết ra. Hiểu không? Kinh Thánh nói Ngài đã viết Nó. “Ngay cả những người xưa, được cảm động bởi Đức Thánh Linh, đã viết Lời.” Và nếu Đức Thánh Linh là Tác Giả của Lời, chắc chắn Ngài biết cách giải thích Lời ấy tốt hơn chúng ta. Hãy để Ngài giải thích Nó. Và anh em biết làm thế nào, cách Ngài giải thích Nó không? Vậy, đừng bỏ lỡ những điều này nếu anh em đang đến với một buổi nhóm chữa lành. Hãy xem. Đừng bỏ qua điều này. Ngài thông giải Nó như thế nào? Bởi điều này, với sự chứng thực Nó, xem đây, làm cho Nó trở nên như vậy.

⁶⁶ Đó là điều Chúa Jêsus đã phán. “Hãy tra xem những lời Kinh Thánh. Trong Chúng các người nghĩ mình có Sự sống Đời đời; và Chúng là những Lời nói Ta là Ai. Chúng là những Lời nói về Ta. Và ai có thể lên án Ta? Ai có thể kết tội Ta?” *Tội lỗi* là “sự không tin.” “Nếu Ta không làm các việc đã được chép về Ta, thì đừng tin Ta. Nhưng nếu Ta làm các công việc, và các người không thể tin Ta, thì hãy tin các việc làm, bởi vì—vì Lời đã nói về nó.” Hiểu không? Đó là lẽ bình thường, hằng ngày.

Vậy thì, Đức Chúa Trời, “Sự ban cho và sự kêu gọi không có sự hối tiếc.” Chúng ta biết Kinh Thánh nói thế. Chúng làm điều đó.

⁶⁷ Nó đã xảy ra khoảng, hầu như đã được hai năm. Tôi đã... Một buổi sáng nọ tôi đang đi dạo trong—trong nhà, và rồi ngồi xuống ghế. Bây giờ, điều này có vẻ rất kỳ lạ, rằng Chúa sẽ bao gồm một con vật. Giống như người anh em quý báu nào đó, dựa trên khái tượng về Thiên đàng đó, về hành động quen thuộc đó mà tôi đã có; Tôi tin rằng tôi đã nói với anh em về điều đó, một lần, hoặc một buổi nhóm nào đó. Anh ấy đã viết cho tôi một bức thư ngày nọ, và nói...Ờ Tiếng Nói Thương Gia đã đăng nó. Nói, “Nó đã...khái tượng của anh, sự giải thích của anh tốt lắm, Anh

Branham à. Nhưng, nghe này, nó ổn cho tới khi anh nói con ngựa của anh mà anh đã từng cưỡi, đến đặt đầu của nó trên vai anh.” Anh ấy nói, “Không có những con ngựa trên Thiên đàng, thưa Anh Branham. Thiên đàng được dựng nên dành cho con người, không phải cho những con ngựa.”Ồ, tôi nghĩ...

⁶⁸ Ồ, thường thường, anh em thấy người nào giống như thế, anh em phải giải thích mọi chuyện, họ chỉ đang cố nhặt ra điều gì đó. Hiểu không? Anh em không thể giải thích Đức Chúa Trời, dù sao đi nữa. Anh em chỉ phải tin Ngài.

⁶⁹ Nhưng điều đó có lẽ an ủi anh ấy. Tôi nói, “Thưa anh, tôi không hề nói tôi đã ở trên Thiên đàng. Trong Khải tượng, tôi đã cầu xin Chúa Jêsus, và người ta nói Ngài vẫn còn ở đây. Tôi đã ở trong một trạng thái giống như thiên đàng. Nhưng, điều đó nó có thể giúp anh em, Kinh Thánh cho biết, trong Sách Khải huyền, rằng, ‘Chúa Jêsus đến từ các tầng Trời, cỡi trên một con ngựa bạch. Và tất cả các đạo binh trên Trời đi theo Ngài, cỡi trên những con ngựa bạch.’ Vì vậy phải có một số ngựa ở trên Trời của các tầng trời.”

⁷⁰ Đức Chúa Trời quan tâm đến mọi thứ. Ngài quan tâm đến những điều nhỏ nhặt anh chị em làm, hay những việc lớn anh chị em làm. Ngài quan tâm đến cách anh em chăm sóc bầy nhỏ của mình, hay là anh em chăm sóc bầy lớn của mình. Ngài quan tâm.

⁷¹ Cách đây một thời gian, một trong những anh em tốt quý, nổi tiếng của tôi, chúng tôi ở dưới đó tại một—một...đang câu cá ở một chỗ. Tôi đã đến, xong giờ nhóm, và đang nghỉ ngơi. Chúng tôi đang câu cá bằng ốc sên, và chúng tôi bắt được một đồng đủ thứ cá. Đêm hôm đó chúng tôi đang kéo thẳng cần câu, và chúng tôi thả mồi. Xế chiều, tôi đi ra để bắt một ít cá thái dương nhỏ, những con cá bé tí này. Không thể...Những con lớn anh em có thể ăn chúng, nhưng đây chỉ là những con cá mồi nhỏ. Và tôi nhấc cần, cần câu lên, và bắt chúng, bỏ vào một cái xô.

⁷² Và Người nào đó đập vào tôi, đang ngồi trên thuyền này. Cậu con trai này là một tín đồ Chứng nhân Giê-hô-va, và anh cậu đã được cứu và đầy dẫy Đức Thánh Linh, và vì thế hai anh chàng này đã ở với chúng tôi. Và khi tôi bắt những con cá này, hết thấy chúng tôi, Điều gì đó đập vào tôi. Và tôi nói, “Anh em biết đấy,

sẽ có sự sống lại của sự sống nào đó, giống như một con vật nhỏ bé.”Ồ, một con vật nhỏ bé.

⁷³ Vậy thì, nhiều người trong anh em còn nhớ về những điều đã đề cập đến về Lời, mà nói rằng, “Sẽ có một cậu bé trở về từ cõi chết, đã bị một chiếc ô tô đụng.” Anh Jack Moore ở với tôi tối nay, là người ở trên nước Phần Lan khi điều đó xảy ra. Hiểu không? Nhiều người trong anh em ở đây còn nhớ tôi nói điều đó qua đây, đã bảo anh em viết nó vào trong quyển sách của mình. Để ý.

⁷⁴ Và Anh Wood quay lại, Anh Banks Wood, người mà cậu bé của anh đã được chữa lành, với bệnh bại liệt. Và anh ta quay lại và nói với anh trai mình, “Anh cứ xem. Điều gì đó đang sắp sửa xảy ra.” Tôi cứ câu cá, anh em thấy đấy. Vậy là chúng tôi móc mồi vào cần câu bằng con cá đó.

Đêm đó chúng tôi không bắt được gì.

⁷⁵ Sáng hôm sau tôi nói, “Có một số, khá ít, cá thái dương ở đằng kia.”

⁷⁶ Anh ấy nói, “Này, nhân đây, anh đã nói sẽ có sự sống lại của loại sự sống nào đó phải không?”

Tôi đáp, “Vâng.”

⁷⁷ Tôi nói với anh em, khi tôi rời nhà, họ đã...Con gái nhỏ của tôi...Chúng tôi hầu như...Anh chị em có thể có chúng nếu anh chị em muốn, vậy thì, xem đấy, nhưng tôi sợ một con mèo. Và vì thế tôi—tôi thật sự không thích cảm giác mê tín dị đoan anh chị em có khi ở gần chúng. Và vì thế chúng tôi không muốn có chúng ở gần nhà, và—và tôi tin con mèo có thể nhận ra rằng tôi sợ nó. Vì vậy, bố tôi rất sợ mèo. Vì vậy, sau đó, các cô gái nhỏ của tôi biết là không có bất kỳ con mèo nào xung quanh đó. Và một chút...

⁷⁸ Con gái nhỏ của tôi đang đi trên con đường với một cô bé khác, và nó quay lại, khuôn mặt trông rất buồn, và nó nói, “Bố ơi?”

Tôi hỏi, “Gì thế, con?”

Nó nói, “Một việc thật là kinh khủng.”

Tôi nói, “Điều gì vậy?”

Nó nói, “Nếu như bố biết!”

Tôi nói, “Ồ, nói cho bố biết đi.”

⁷⁹ Nó nói, “Người nào đó đã ném con mèo nhỏ đáng thương, xuống đường ở đây.” Và nói, “Con vật đó sắp chết, hầu như không đi được.” Và nói, “Bố ơi, bố có phiền không nếu chúng ta cho nó ăn và chăm sóc nó?”

⁸⁰ Tôi nói, “Chắc chắn không. Nếu con muốn nuôi nó, chỉ hãy cẩn thận. Đừng để nó cào con.” Tôi nói, “Hãy cho bố xem con mèo đó.”

⁸¹ Vậy là chúng đem con mèo đó đến, tôi kiểm cái hộp, và, dĩ nhiên, sáng hôm sau chúng tôi có cả đám mèo con.

⁸² Và sau đó, vì vậy, con—con trai nhỏ của tôi, khi tôi rời đi, bé Joseph, nó đang nhìn chúng.Ồ, nó nghĩ chúng đáng yêu, anh em biết đấy, leo trèo xung quanh, anh em biết đấy. Và—và vì thế nó ôm một con trong tay; nó ôm quá chặt, và nó đánh rơi con mèo xuống nền nhà. Con mèo nhỏ ngất ngư, ngất ngư. Tôi nghĩ, “Ồ, chào ơi!”

⁸³ Và tôi nghĩ, “Chà, bây giờ, đó có thể là con mèo con nhỏ đó, khi tôi trở về nhà.” Anh em còn nhớ trường hợp con chuột túi đó. Tôi nghĩ, “Ồ, có lẽ là con mèo đó.” Vì thế nên chúng tôi ngồi lại trong một cái vịnh nhỏ, câu cá, và chúng tôi bắt được những con cá thái dương kích cỡ khá tốt này, rồi ném nó xuống lại.

⁸⁴ Anh Lyle, anh trai của Brother Banks, đang câu cá bằng một chiếc sào cuộn lại, cái móc lớn tuyệt vời, và một đám sêu lớn trên. Anh ấy để cho con cá thái dương nhỏ đó nuốt cái lưỡi câu vào bụng nhỏ bé của nó. Và khi kéo nó lên, anh nói, “Này, tôi muốn anh nhìn ở đó,” gần như dài khoảng đó. Và anh ấy chỉ... Tôi đoán là anh ấy không thể lấy cái móc ra được. Không còn cách nào khác; chỉ cắt đứt sợi dây. Và anh ấy muốn lấy lại cái móc của mình. Vì thế anh cứ kéo con cá đó, kéo bụng và ruột ra hết, giống như *thế*, rồi ném nó xuống nước. Và nó—nó quẫy nhẹ ba hay bốn lần và cứ nằm ở đó. Anh ấy nói, “Anh ném miếng bánh cuối cùng của mình rồi đó, anh bạn.”

85 Tôi đã nói, “Lyle, khi nó bắt đầu cắn...Lấy một cái móc nhỏ hơn thế. Khi nó bắt đầu cắn, hãy cầm lấy cần câu ruồi đang đặt ở đây, và ngay khi nó bắt đầu cắn, hãy bắt lấy nó. Hiểu không? Trước khi nó đến và nuốt mồi, mắc vào trong miệng nó.” Tôi nói, “Đó là nghệ thuật câu chúng.”

86 “À,” anh ấy nói, “tôi có thể đã kéo lên không đúng,” và anh cứ tiến hành. Và anh ấy đã thử một vài lần, và bỏ lỡ mất khoảng ba hoặc bốn con. Và anh ấy để nó xuống, nói, “Tôi sẽ để nó nuốt mồi một lần nữa.”

87 Vì vậy, con cá nhỏ này nổi xung quanh mặt nước ở đó một chút, ồ, tôi đoán là ba mươi phút. Và mặt nước bắt đầu gợn sóng.

88 Tôi nói, “Ồ, chúng ta sẽ phải đi chẳng bao lâu nữa. Chúng ta có được một xô cá lúc này, vậy chúng ta sẽ phải ra về.”

89 Và tôi đứng dậy, ném nó trở lại trên một đám hoa huệ nước, để giật nó ra. Có một số cá bụng đỏ lớn ở đó. Vì vậy, tôi bắt đầu, kéo mồi—mồi—mồi ra khỏi cần câu, các bạn biết đấy, búng nhẹ nó trên cần câu, và giật nó ra, anh chị em biết về việc câu cá.

90 Và khi tôi bắt đầu làm thế, đột nhiên, Điều gì đó giáng xuống qua các ngọn đồi, giống như một cơn Gió ào đến. Và Nó đến trên tôi. Tôi đánh rơi cần câu, và đứng trên thuyền. Và tôi nhìn quanh. Tôi nghe một Tiếng nói, “Người thấy con cá nhỏ đó không?” Và nó ở đó, đang nằm đấy.

91 Tôi nói, “Người thấy con cá nhỏ đó không?” giống như Ngài đã nói. Ở đó các vây nhỏ của nó bị cứng đờ, và nó nằm trên mặt nước nửa giờ. Và cuốn Kinh Thánh này đang mở ra đặt ở đây bây giờ. Hiểu không?

Và Ngài phán, “Hãy nói với nó, và cho nó trở lại với sự sống của nó.”

92 Tôi nói, “Hỡi con cá nhỏ, trong Danh Đức Chúa Jêsus, ta ban lại sự sống cho người.”

93 Và những người đang đứng đó, theo dõi. Con cá nhỏ bé ấy lật lưng lại, và nhảy xuống nước bơi đi. Họ giống như ngất xỉu. Lyle rửa mặt trong nước. Anh nói, “Tôi sẽ tỉnh lại sau một lát.” Anh ấy nói, “Tôi—tôi biết tôi đang mơ.”

Tôi nói, “Anh không đang nằm mơ.”

⁹⁴ Và ngay cùng lúc đó, tôi đoán tôi đã có, trên bảng danh sách xin cầu nguyện, ba mươi hay bốn mươi trẻ em bị liệt co cứng. Và cách mà Đức Chúa Trời sẽ đi khắp nơi, từ những đứa trẻ bị liệt co cứng, và cho đến con cá nhỏ bé đó, nó thật sự cho thấy rằng Ngài quan tâm đến mọi sự.

⁹⁵ Tại sao Ngài dùng quyền năng của Ngài để rửa sả cây vả, khi có hàng ngàn người phung trong xứ? Và Ngài đã bỏ qua những người phung đó và đi đến và rửa sả một cây vả, và phán, “Không người nào ăn trái của mày nữa,” thì cây vả liền khô héo. Dùng quyền năng của Ngài, tỏ cho thấy Ngài quan tâm đến cây cối. Ngài quan tâm đến loài cá.

⁹⁶ Ngài quan tâm đến anh chị em. Ngài quan tâm đến tôi. Và Ngài quan tâm để thấy Lời Ngài được bày tỏ, và Ngài tin chúng ta làm điều đó, vì chúng ta là đại diện của Ngài. Không có điều gì trong chính chúng ta. Đó chính là Ngài; hãy đầu phục chính mình và bước đi với Ngài.

⁹⁷ Thấy một khả tượng sáng hôm ấy. Tôi đã thấy một con thú lớn đang nằm trên sườn đồi. Ồ, nó có những cái sừng voi ma mút. Trong khả tượng này tôi đang đi săn, khoảng mười hay mười một giờ trong ngày. Và tôi trượt qua và bắn con vật.

⁹⁸ Và rồi trên đường trở về, một con gấu xám lớn, voi ma mút chồm lên chống lại tôi, và tôi đã bắn nó.

⁹⁹ Sau đó tôi thấy họ lấy những cái sừng, và một bàn tay nhỏ bé đưa ra và lấy cái sừng, đặt thước dây lên nó. Nó đo được bốn mươi hai in-sơ, từ đầu đến cuối sừng, bốn mươi hai. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy con vật nào giống nó, những chiếc gai to lớn trên sừng của nó. Và, tuy nhiên, nó trông giống như một con nai, nhưng nó thì, ồ, chà, làm thành hai hay ba con nai. Tôi không bao giờ thấy điều gì giống như thế.

¹⁰⁰ “Ồ,” tôi nói, “có lẽ sẽ ứng nghiệm ngày nào đó. Tôi sẽ ghi lại điều đó.”

¹⁰¹ Tôi đi xuống Kentucky với một người bạn của tôi, và Anh Miner Arganbright đã gọi cho tôi, nói, “Anh Branham, anh có bận không?”

102 Nói, “Không bận lắm.” Tôi đã nói, “Tôi đã ở trên của tôi... Bây giờ tôi có hai tuần. Tôi đang đi nghỉ một chút.”

103 Nói, “Chạy lên Canada, đến Alaska, với tôi. Chúng tôi muốn tổ chức một hội Thương Gia ở Anchorage và cũng ở trên Fairbaks.”

Tôi đã nói, “Nghe có vẻ ổn, nếu tôi có thể có thời gian để làm điều đó.”

104 Anh ấy nói, “Ồ, Anh Branham à, nếu anh làm điều đó, tôi cho anh biết điều này, chúng tôi sẽ cho anh một chuyến đi săn gấu xám tuyệt vời.”

105 Nghĩ, “Ồ, điều đó nghe có vẻ tốt.” Tôi đã nghĩ, “Ồ, ồ, đó là khả tượng. Đấy, chính là thế.”

106 “Một cuộc săn gấu xám tốt đẹp,” tôi đã nói, “nghe hay đấy. Tôi không đi vì điều đó. Tuy nhiên, khi chúng tôi ở trên đó, và một số hướng dẫn viên muốn đưa tôi đi chơi, miễn phí, tôi sẽ rất vui khi được đi.”

Vì vậy, anh ấy nói, “Ồ, họ—họ sẽ làm thế. Chúng tôi đã chuẩn bị điều đó.”

Tôi nói, “Ồ, bây giờ hãy đợi. Hãy để tôi cầu nguyện cho điều đó.”

107 Và tôi đã đi lên trong rừng ngày hôm đó, và mỗi khi tôi cầu nguyện, tôi càng chắc chắn hơn, mọi lúc, hoàn toàn tránh khỏi điều đó. Tôi nghĩ, “Thật là lạ.” Và hai ngày sau đó, tôi gọi điện cho Anh Arganbright. Tôi đã nói, “Không.”

108 Anh ấy nói, “Anh Branham, chúng tôi đã sắp xếp mọi thứ.”

109 Tôi nói, “Đừng làm điều đó. Đức Thánh Linh đã lên án điều đó.” Và tôi kể với anh sự hiện thấy. Tôi nói, “Tôi—tôi không biết, Anh Arganbright à, nhưng thật là lạ. Nhưng Ngài sẽ không để tôi lên đó, và, có vẻ như điều đó—điều đó sẽ xảy ra.”

Và anh ấy nói, “Ồ, này, chúng tôi đã sẵn sàng để đi.” Và tôi đã nói...

110 Bây giờ, nhiều người trong số các anh em sẽ thấy Anh Arganbright. Anh ấy đang đến đây ngay bây giờ, để chuẩn bị với tôi, đi ra nước ngoài sau buổi nhóm này. Và vì vậy anh em có thể hỏi anh ấy chuyện ấy. Vì vậy chúng tôi đã nói...

Tôi nói, “Không. Tôi thật sự không thể làm điều đó. Đức Thánh Linh bảo tôi đừng đi.”

111 Tốt nhất là vâng lời, cho dù, trông có vẻ tốt đẹp thế nào đi nữa. Tôi sẽ giảng về điều gì đó tương tự vào tối mai, ý Chúa. Vì vậy, bây giờ, hãy nhớ rằng, cho dù nó trông tốt đẹp đến đâu, nếu Chúa không ở trong đó, hãy tránh xa nó. Cho dù nó trông có vẻ hào nhoáng đến đâu, hãy tránh xa nó. Cho dù thịnh vượng thế nào, hãy tránh xa nó nếu Chúa không ở trong đó. Tránh xa nó ra. Bây giờ chúng ta sẽ nói về điều đó vào đêm mai, ý Chúa.

112 Vậy thì, sau đó khi tôi về nhà, Billy nói với tôi, con trai tôi, anh ấy nói, “Bố ơi, bố có biết người thợ săn mà bố đã đi săn với vào mùa xuân năm ngoái ở đó, tên là Southwick không?”

113 “Ồ,” tôi đáp, “ở trên chỗ...trong...dưới Yukon đó phải không?”

Anh ấy nói, “Vâng.”

Nói, “Anh ấy có một lá thư ở đây gửi cho—cho bố.”

114 Anh ấy là Anh Eddie Byskal, là người đứng đầu của hiệp—hiệp hội mục sư truyền đạo của miền tây bắc ở trên đó, một chàng trai rất tốt quý, có lẽ có mặt trong buổi nhóm này ở đây. Anh ấy đang định đến lần này. Một chàng trai trẻ tốt quý, và anh ấy có một gia đình tử tế. Anh—anh ấy đang truyền giáo ở trên đó lúc này với những người Cree, người thổ dân da đỏ Cree. Và tôi vừa ở với anh ấy mùa thu năm ngoái. Và rồi...Hay, đúng hơn là, mùa hè vừa rồi.

115 Rồi anh ấy, Eddie, muốn đưa tôi qua gặp Bud, là một trong những người đã trở lại với Đấng Christ của anh. Vợ người đó là một tín đồ Ngũ Tuần vững vàng. Bud là chủ trại nuôi súc vật, và anh ấy vừa mới đến. Nhưng anh đã được phân bổ, nơi mà người ta đuổi những người da đỏ Anh-điêng đi và đưa họ vào vùng đất dành riêng cho người da đỏ, một lãnh thổ rộng lớn để săn bắn. Khoảng sáu...Ồ, tôi đoán anh ấy có diện tích khoảng ba trăm dặm vuông, hoặc hơn nữa, xung quanh đó, cho một lãnh thổ được chính phủ Canada trao cho anh ta.

116 Ồ, mùa xuân ấy, khi tôi đi lên đó, chúng tôi đã đi săn sau buổi nhóm, nhưng khi chúng tôi...vào tháng Năm, nhưng ngôn

ngữ các thổ dân đến và nó chia cách chúng tôi. Chúng tôi hầu như...Anh ấy đã không hề nghe được gì về những buổi nhóm, và Eddie cứ nói với anh ấy về buổi nhóm.

117 Và anh ấy nói, “Anh không muốn nói với tôi về điều đó, ngày hôm nay, rằng Đức Chúa Trời đang bày tỏ chính Ngài, và tỏ cho thấy các sự việc đang đến trước khi điều đó xảy ra chứ?”

Eddie nói, “Điều đó hoàn toàn đúng.”

118 Vì thế anh ấy cứ nói chuyện với tôi. Anh nói, “Anh biết đấy, tôi có một người anh bị bệnh động kinh.” Nói, “Nếu như anh có thể đến với anh ấy!” Nói, “Tôi tin, ước gì tôi có thể đem anh ấy đến với một trong những buổi nhóm của anh, tôi tin anh ấy sẽ được chữa lành.” Tôi nói...Nói, “Anh ấy đã có nó suốt cuộc đời mình.”

Tôi nói, “Có lẽ vậy.”

119 Ồ, trời không tối ở trên ấy vào thời gian đó trong năm, anh em biết đấy. Mặt trời vừa lặn, và trở nên...Ồ, anh em có thể, bất cứ lúc nào, nửa đêm, một giờ sáng, anh em có thể cứ đứng, đọc báo, bất cứ thứ gì, anh em thấy. Và khoảng—khoảng phần cuối cùng của tháng Năm mặt trời không bao giờ lặn. Nó chỉ đứng trơ trọi trên đỉnh, gần biến mất, khoảng mười phút, rồi trở lại. Vì thế chúng tôi nằm xuống khi nào chúng tôi cảm thấy mệt mỏi.

120 Và rồi trên đường đi ra, chúng tôi gặp một nhóm người da đỏ. Và, ồ, tôi đã gặp tù trưởng già ở đó. Họ để ông ấy ở lại đó bởi vì ông có hai đứa con. Họ chôn con cái họ trong một khúc cây, những người thân yêu của họ. Hầu như là loại niềm tin nào đó. Họ treo chúng trên cây, vậy họ chỉ để gia đình ấy ở lại đó. Ông già ấy, hơn chín mươi tuổi, ngồi lên trên yên ngựa khỏe giống như một trong các con trai của mình.

121 Vậy là chúng tôi ra đi ngày hôm sau. Ông ấy nói, “Không có con đường nào băng qua lúc này. Hãy đi lên núi và đi lối này.” Ồ, đó là một trăm dặm nữa, để cắt con đường mòn. Vì thế chúng tôi không thể làm điều đó. Trời đã quá muộn. Chúng tôi bèn trở về.

122 Và trên con đường trở về, Bud có một đàn ngựa non, và một số trong chúng đã giẫm xuống đầm lầy và những thứ khác. Và tôi đi dọc theo đó, nói chuyện, và, Eddie và tôi. Và Bud đang ở trên con ngựa dẫn đầu, cố gắng thoát ra. Chúng tôi có hai mươi

một con ngựa. Và tôi có một sợi dây thừng trên mỗi con, đưa nó ra ngoài. Và ngay khi nó đi ra ngoài, thì cái yên ngựa của tôi kéo vào. Và tôi ở đấy, ra khỏi ngoài đó. Và tôi đày bòn và tất cả... Trong vài phút nữa, tôi đứng dậy lên ngựa, và lau sạch bòn trên quần áo, như *thế*, bắt đầu.

¹²³ Và ngay trước mặt tôi, bên kia ngọn đồi kia, có một người trẻ tuổi. Tôi nhìn anh ta. Tôi trở lại yên ngựa và dừng ngựa. Và tôi đã thấy anh ta lên cơn vật vã, hết lần này đến lần khác lại, và sùi bọt mép, và trở nên thật ngạo mạn, và chỉ muốn phá nát mọi thứ. Và sau đó anh ta nằm im. Tôi thấy một vật chịu sức nóng. Tôi thấy áo sơ-mi của người đó đang cháy.

¹²⁴ Eddie đang đi trước tôi khoảng nửa khu phố, cố gắng lấy một con ngựa khác. Con ngựa non chạy ra ngoài con đường mòn, đi qua ở đằng kia, kéo anh ấy, đi ngược lại. Vì thế tôi chạy đến chỗ Eddie. Chúng tôi làm cho con ngựa đứng yên. Tôi nói, “Eddie à, tôi có CHÚA PHÁN NHƯ VẬY dành cho Bud.”

Anh ấy nói, “Anh Branham, chuyện gì đã xảy ra?”

Tôi nói, “Một khối tượng. Tôi đã thấy anh trai của anh ấy.”

Anh ấy nói, “Ồ, hãy đến chỗ anh ấy.”

¹²⁵ Tôi nói, “Giữ con ngựa đứng lại. Tôi sẽ thúc ngựa của tôi và tiến lên phía trước, chạy quanh những con ngựa đó, xem thử tôi có đến được chúng và giữ chúng dựa theo sườn đồi không.”

¹²⁶ Tôi chạy xung quanh vách đá, như thế *này*, với con ngựa... trên con ngựa của tôi. Đẩy nó lên, và đứng dậy ở đó. Và tôi đặt tay trên yên ngựa. Tôi nói, “Bud?”

Anh ấy đáp, “Vâng, Anh Branham.”

¹²⁷ Tôi nói, “Tôi muốn nói với anh đôi điều. Anh trai của anh...” và mô tả anh ta.

Anh ấy nói, “Đúng. Ai đã nói với anh vậy?”

Tôi nói, “Không ai cả. Chúa vừa tỏ anh ấy cho tôi thấy.”

Tôi đã nói, “Anh tin tôi là tôi tớ của Ngài chứ?”

Anh ấy nói, “Chắc chắn rồi, Anh Branham.”

¹²⁸ Tôi đã nói, “Gửi xuống,” cách xa khoảng—khoảng tám trăm dặm với nền văn minh, “đem anh trai của anh đến đây. Và lần

đầu anh ấy bị lên một trong những cơn động kinh đó...” Tôi nói, “Anh ấy đã bị như thế này kể từ lúc gần hai tuổi. Anh có thể không tin điều đó, nhưng đó là bệnh di truyền. Ông nội anh đã bị bệnh đó.”

Anh ấy nói, “Vậy thì, đó là sự thật. Đúng thế.”

¹²⁹ Tôi nói, “Bây giờ, khi anh ấy bị lên cơn này, anh hãy cởi áo sơ-mi của anh ấy và ném nó vào trong lửa, và nói, ‘Ta làm điều này trong Danh Đức Chúa Jêsus Christ, theo Lời Ngài.’ Anh ấy sẽ không bao giờ bị lên cơn nữa, miễn là anh ấy tin điều đó.”

¹³⁰ Anh ấy chỉ giơ tay lên, bắt đầu la lớn. Anh nói, “Tôi chưa bao giờ thấy điều đó thực hiện, nhưng anh chắc chắn đã bảo tôi đúng anh tôi như thế nào, và nói với tôi sự thật về ông nội tôi.”

Tôi đáp, “Đúng thế.”

¹³¹ Sau khi chúng tôi ra đi, anh ấy đi kiếm anh trai mình. Và anh định đi tắt con đường mòn sáng hôm ấy, khi anh ấy lên xe buýt (đi lên, đi hai hoặc ba lần một tuần, lên và xuống đường cao tốc Alaska), anh ấy đi qua...

¹³² Và vợ của Bud, Lila, chỉ là một người nhỏ bé, một người phụ nữ nhỏ bé, to gần như một bánh xà phòng sau khi một gia đình đã làm xong việc giặt rửa từ nó. Thật là một...Có năm người con, và là một phụ nữ nhỏ bé đáng yêu.

¹³³ Vậy là Bud đi ra để chuẩn bị những con ngựa của mình, vì anh định đi đường tắt, để chúng tôi có thể trở lại trong đó với những người thợ săn của anh.

¹³⁴ Và ngay khi anh ấy đi, ồ, anh trai của anh ở trong đó, chưa kịp cởi quần áo đẹp của anh ấy ra, thì anh ta đã lên cơn. Và họ đang cắm trại trong một doanh trại cũ, nơi những người Mỹ, khi họ đang xây dựng đường cao tốc, đã có nó ở đó. Và khi...Họ có một vật chịu sức nóng lớn như cái lò. Và chị Lila...Anh ấy trở nên—anh ấy trở nên hung dữ khi lên cơn. Và chị ấy sợ anh ta đến chết, và chị muốn đi ra phía bên ngoài để lau sạch cửa sổ, *điều gì đó như thế*, ra khỏi con đường. Nhưng chị bèn nhẩy ra, và chị nghĩ về điều đã được nói. Chị đã dự một trong các buổi nhóm ở dưới Dawson Creek.

135 Chị vội vàng lao qua đó và đè anh chàng to lớn này xuống, giật mạnh cái áo sơ-mi ra, kêu khóc, bứt nút và tất cả, bước tới ném vào cái lò và nói, “Tôi làm điều này trong Danh Đức Chúa Jêsus, theo Lời của Chúa đã bảo chúng ta.” Và anh ấy không hề lên cơn lại một lần kể từ đó. Thế là xong.

136 Anh cho người mời tôi đến, để đi săn miễn phí. Và tôi luôn trông đợi những thứ miễn phí, anh em biết đó. Vì vậy tôi nghĩ, “Tốt...” Tôi nói, “Tôi sẽ đi. Tôi sẽ xem liệu Chúa có cho tôi đi không.” Tôi đã cầu nguyện. Và thật sự không gì hơn sự cầu nguyện, mọi sự được tốt đẹp bằng cách đó.

137 Tôi mang theo Anh Fred Sothmann. Anh ấy có ở đây trong buổi nhóm này. Anh ở đâu, Fred? Kia kìa. Vâng. Anh ấy là một trong những ủy viên trị sự của hội thánh chúng ta. Anh Fred biết rằng điều này đã được nói ba tháng trước khi nó xảy ra. Đúng không, Anh Fred? Và, tôi đoán, Anh Simpson. Bao nhiêu người trong tòa nhà tối nay biết điều đó, trước khi nó xảy ra, đã được kể lại? Hãy giơ tay lên. Anh chị em thấy đó. Và đã được nói trước hội thánh, chính xác điều gì sẽ xảy ra. Chà, tôi không biết điều này xảy ra lúc nào.

138 Vì thế tôi đi lên tới—tới đại lộ Alaska, và Anh Fred ngừng lại ở nhà một người bạn, để đi săn nai sừng tấm. Ở đó quá xa đối với nai sừng tấm. Vì vậy chúng tôi lên ở xứ cừu, nơi chúng tôi sẽ đến. Và vì thế chúng tôi...Tôi lấy một—một mẫu phần, và vẽ trên kính chắn gió. Tôi đã nói, “Bây giờ, Anh Fred, vì vậy nếu đây là lúc, anh sẽ nhớ chính xác nó sẽ xảy ra điều gì.” Và anh ấy nhớ điều đó.

139 Tôi đã đi lên. Đêm đó khi chúng tôi vào trại, Bud nói, “Anh Branham!” Anh ấy ôm chầm lấy tôi và nhảy lên nhảy xuống, nói tiếng lạ và hò hét, anh em biết đấy. Anh nói...Và đó, một anh chàng chặn bò thô lỗ. Anh—anh cứ ngợi khen Đức Chúa Trời. Anh ấy nói, “Anh biết không, Anh Branham? Anh trai tôi đã không còn bị lên cơn từ lúc đó. Anh ấy hoàn toàn bình thường và khỏe mạnh, từ năm trước.”

140 Tôi đã nói, “Miễn là anh ấy sẽ tin vào điều đó, thì mọi chuyện sẽ tiếp tục như vậy.” Và tôi nói, “Bây giờ hãy bảo anh ấy dâng đời sống mình cho Đấng Christ, và hầu việc Ngài trong những ngày

còn lại của mình. ‘Hãy đi và đừng phạm tội nữa, kéo e điều xấu hơn sẽ đến với anh ấy.’ Hiểu không?” Tôi nói, “Bảo anh ấy làm điều đó bây giờ.”

¹⁴¹ Vì thế tôi nói, “Tôi có một khả năng khác,” và tôi kể với anh ấy về khả năng. Tôi nói, “Bây giờ, có một số người thân thích đi với tôi. Chúng ta đang đi săn. Họ là những người nhỏ con. Và một trong số họ đã mặc chiếc áo sơ mi kẻ sọc, màu xanh lá cây.”

¹⁴² Và anh ấy nói, “Ồ,” anh ấy nói, “Anh Branham,” anh ấy nói, “tôi không có áo sơ mi kẻ sọc, màu xanh lá cây.” Con trai của anh, Blaine, mười tám tuổi, cho biết anh không có áo sơ mi kẻ sọc màu xanh lá cây.

¹⁴³ Eddie Byskal, một người nhỏ nhắn khác, cân nặng khoảng năm mươi lăm ký, anh ấy nói, “Tôi cũng không có, Anh Branham à.”

Tôi nói, “Ồ,” tôi nói, “này, con vật...”

Anh ấy nói, “Đó là loại động vật gì?”

Tôi nói, “Nó trông giống như một con nai.”

¹⁴⁴ Anh ấy nói, “Không có nai ở trên đó. Nơi này quá cao.” Anh ấy nói, “Có lẽ là con tuần lộc.”

Tôi đã nói, “Một con tuần lộc có ô màu.”

Nói, “Đúng thế.”

Tôi nói, “Con này có những sừng nhọn.”

¹⁴⁵ Anh ấy nói, “Chà, Anh Branham,” nói, “chúng ta sẽ đến xứ sở cừu chứ không phải xứ sở hươu nai hay bất cứ thứ gì tương tự.”

¹⁴⁶ Tôi đã nói, “Chà, đó có lẽ là một chuyến đi khác. Anh Arganbright...Có lẽ là nơi nào đó ở Alaska,” tôi nói, “bởi vì đó là một con gấu xám ma mút, to lớn.”

Anh ấy nói, “Đó là loại gấu xám gì?”

Tôi nói, “Đầu bạc.” Đó là loại gấu nổi tiếng nhất trong tất cả các loài gấu.

¹⁴⁷ Anh ấy nói, “Tôi là người dẫn đường. Tôi đã ở trong những cánh rừng này ở đây suốt đời. Tôi chưa hề thấy một con gấu đầu bạc.” Nói, “Tôi đã thấy những con gấu xám già thông thường.

Nhưng,” nói, “tôi chưa hề thấy gấu đầu bạc, chưa hề thấy một lần trong đời.”

148 Tôi nói, “Thế thì, có một vài, một con ở đâu đó, và tôi sẽ kiếm nó.”

Anh ấy nói, “Tôi sẽ nói đó là sự thật.” Anh ấy nói, “Tôi sẽ nói điều đó.”

149 Chúng tôi ở đó, ba ngày sau. Chúng tôi cắm trại trên bờ rìa biên giới.

150 Và Đức Chúa Trời giúp tôi, nếu họ ở lại cách đó cho tới Ngàn năm bình an, xin để cho tôi sống ở đó suốt Ngàn năm bình an. Tôi thật thích tắm mình trong thiên nhiên ở đó. Ồ! Bất kỳ ai không thể nhìn thấy Đức Chúa Trời ở đó, thì—thì bị mù, điếc, và câm. Chỉ để thấy Ngài phản chiếu chính Ngài trong những ngọn núi vĩ đại, khổng lồ đó! Ồ, chao ơi! Vực gọi vực, lúc đó, ở trên đó thật sự có một thì giờ vinh hiển.

151 Vì thế chúng tôi đi tiếp lên một ngọn núi. Anh em chỉ phải đi thẳng, giống như *thế*, chỉ đi lên đó. Ồ, không có gỗ, chỉ đơn giản là rêu tuần lộc là tất cả thứ anh em thấy. Chúng tôi thấy khoảng ba mươi hay bốn mươi cái đầu cừu. Không có gì lớn hơn để săn. Nó chỉ là nửa vòng bán nguyệt, hay ba phần tư vòng bán nguyệt. Tôi muốn một vòng đủ lớn để đi ra đó, vì thế tôi đi trở lại. Vậy là chúng tôi...Tôi đi trở xuống.

152 Và ngày hôm sau, chúng tôi bắt đầu đi ngang qua, và Eddie ngã xuống nước khi anh ấy bắt đầu nhảy qua, mang một đôi giày lớn.

153 Đi lên phía dãy núi, Bud ngừng lại và nói, “Cho tôi mang kính của anh, Billy.” Tôi đưa kính cho anh.

154 Chúng tôi đi bộ một đoạn, và nói chuyện về Chúa, và la lớn, rồi chạy lên chạy xuống phía đồi, thật sự có một thì giờ vinh hiển. Thật tốt để đi, chuyển đi săn, nếu anh em đi với các anh em.

155 Vậy anh ấy lấy kính của tôi. Anh nói, “Anh Branham à, đó là chiến đực của anh. Có khoảng tám con trong số chúng đang nằm cách đó khoảng sáu dặm, ngay trên đỉnh núi khác đó. Nhìn chúng kìa. Thấy chúng nằm với nhau không?”

Tôi nhặt súng lên. Tôi nói, “Tôi sẽ nói, chúng ở đó đấy, chính xác.”

¹⁵⁶ Anh ấy nói, “Chà, chúng ta cũng có thể quay trở lại, bắt đầu từ khoảng ba giờ sáng.” Nói, “Chúng ta phải đến đó lúc chín, hoặc từ mười giờ. Những con chiên đực sẽ nằm xuống. Đó thật là thì giờ tốt.”

Tôi nói, “Những con gì khác đang đi dạo ở gần đó?”

¹⁵⁷ Tôi nói, “Đó là con tuần lộc.” Tôi nói...Vậy, cách xa sáu dặm, anh em biết đấy, thật khó để nói chúng trông giống như thế nào.

¹⁵⁸ Và rồi, từ đó trở đi, sáu trăm dặm, theo đường chim bay, không có một con đường nhỏ hay một lối mòn. Và khi anh em đến Bờ Tây, anh em đi khoảng tám trăm dặm đến Vancouver, thậm chí không có một chút gì của nền văn minh. Và các nền văn minh tiếp theo, đi theo hướng này, là Anchorage, khoảng bảy hoặc tám trăm dặm. Đi trở lại đường này, anh em chạy vào thành phố nhỏ, Yellowknife, ở đó anh em tìm thấy một con tàu ở đó mỗi năm một lần dành cho người Eskimos. Và, kể đến, anh em tới nước Nga. Vì thế, anh em thật sự đối diện với chính mình. Đó là nơi Đức Chúa Trời có thể lấy sự nghỉ ngơi của Ngài, trên đó, khỏi mọi phiền toái và thử thách của chúng ta mà chúng ta đặt vào Ngài. Vì vậy tôi muốn lên đó và nói chuyện với Ngài khi Ngài đang nghỉ ngơi, anh em thấy đấy, lúc đó giống như tối hôm qua trên—trên con tàu.

¹⁵⁹ Vì vậy khi chúng tôi quay trở lại, và sáng hôm sau chúng tôi bắt đầu sớm. Khoảng tám giờ tối, chúng tôi đã mệt đứt hơi và mọi thứ, cho đến khi chúng tôi lên đến đỉnh đồi. Và trên đường đi lên, ở đây có một con tuần lộc cái già, và một con trâu đực cỡ đẹp. Nó đi, bắt đầu đi lên đồi, và nó có những ô vải lớn. Và tôi đã nói, “Chà, và đó là con tuần lộc đầu tiên tôi từng thấy trong rừng, hoang dã. Tôi chưa bao giờ thấy ở độ cao như vậy trước đây.”

Anh ấy nói, “Ừ. Đó là một con tuần lộc.”

¹⁶⁰ Vậy là chúng tôi tiếp tục đi lên đồi và nhìn xem. Chiên cừu không có ở đó. Cho nên Bud và tôi đi dạo xung quanh. Còn Eddie bắt đầu đi loanh quanh, và Blaine, con trai anh, nhìn bao quát coi có con thú gì không.

161 Chúng tôi bước qua đó, và ồ, chao ôi, tôi cứ la lớn lên, “Vinh hiển thay Đức Chúa Trời!” Tôi nhìn xuống đó, và đó là những ngọn núi lớn phủ đầy tuyết, rêu tuần lộc vàng bên dưới tuyết. Và ngay bên dưới là cây thường xanh, đó là cây vân sam lùn. Và đi xuống xa hơn một chút dưới đó, có con hươu đực đuôi chồn, màu đỏ. Xa hơn một chút, là cây dương lá rung rinh, màu vàng. Tất cả đều phản ánh trong mặt hồ dưới nó. Ồ, chao ơi!

162 Bud và tôi choàng tay nhau, và cứ nháy chung quanh ở đó, cứ la hét và kêu lớn, và ngợi khen Đức Chúa Trời. Rồi chúng tôi ngồi xuống choàng tay nhau, và cứ ngợi khen Đức Chúa Trời. Và tôi đã có một khoảng thời gian tuyệt vời, tôi đoán là, khoảng hai giờ.

163 Và tôi nói, “Này, không biết Eddie có chuyện gì không?” Chúng tôi gọi anh ấy là “Công tử bột.” Vì thế, chúng ta đi trở lại. Chúng ta bắt đầu băng qua đồi. Tôi nói, “Anh ấy không thể bị lạc ở đây.”

164 Và nói, “Không. Blaine ở đâu đó phía sau, và cậu ấy là người da đỏ Anh-điêng.”

165 Vì vậy, chúng tôi nhìn xung quanh, và tôi thấy một máy quay phim được đặt ở đó. Tôi nói, “Đó là của Eddie.” Tôi nhìn xuống đồi. Và tôi đã đi qua con đường này, và anh ấy đã đi theo con đường khác.

166 Và Eddie đang nói, “Suyt-suyt-suyt-suyt.” Anh ấy đang đuổi theo con tuần lộc, nhỏ đó. Và anh định đuổi nó xuống dưới, cho những người bạn người da đỏ Anh-điêng mà anh đang truyền giáo. Vì vậy, anh ấy đã bắn con tuần lộc. Chúng tôi đi ra và mất dấu nó.

167 Quay lại, chỉ còn khoảng một giờ đồng hồ. Chúng tôi tìm thấy những con ngựa đốm yên của chúng tôi lại, chúng đang đứng cách đó, khoảng nửa dặm. Và chúng tôi đã đứng đó. Anh ấy nói, “Anh Branham, anh thích đi bộ không?”

Nói, “Tôi chắc chắn thích.”

168 Anh ấy nói, “Nếu chúng ta cần được núi này... Những chiến đực băng qua lối này, và có thể, đi xuống trong cái hồ kia ở đó. Nếu không, chúng quay lại theo lối khác này.” Nói, “Hãy để Eddie và họ quay trở lại, và đi qua lối tắt này ở đây, và lấy con ngựa có

đóng yên của tôi và con ngựa có đóng yên của anh, và mang con tuần lộc tới lều. Và chúng tôi sẽ đi bộ qua đây và đến nơi đó. Và chúng ta phải đi vào khoảng mười hoặc mười một giờ tối nay.”

Tôi đã nói, “Tốt. Chúng ta sẽ làm thế.”

169 Vì thế, chúng tôi đứng đó. Chúng tôi ăn một hộp cá mòi, một miếng, mỗi người chúng tôi. Và chúng tôi đã chôn dưới lớp rêu, những hộp cá mòi này. Và bánh mì, chúng tôi để trong áo sơ-mi, và ướt mồ hôi cho đến nỗi nó trở thành một tảng lớn. Nhưng nó thật tốt, khi anh em đói bụng. Và nó còn ăn được. Vậy là, chúng tôi đứng ở đó.

170 Và tôi chỉ nhìn xung quanh. Và tôi đã nhìn qua cặp kính. Tôi đã nói, “Bud, nhìn kia. Cái gì ở đằng kia?”

171 Cách đó khoảng ba dặm, con tuần lộc nằm ở đó. Và nó là một con tuần lộc lẻ loi. Không phải những ô vuông; nó là những sừng nhọn lớn. Tôi nói, “Anh còn nhớ không? Hãy nhìn đây. Đó là quang cảnh ấy, hoàn toàn chính xác. Và ở đó con vật ấy nằm đó, đúng cách ấy.” Tôi nói, “Có một điều duy nhất cản trở khả tượng, người nào đó mặc áo sơ-mi ca-rô, màu xanh lá cây.” Và Eddie đứng đó với chiếc áo sơ mi ca rô, màu xanh lá cây. Tôi nói, “Tôi nghĩ anh không có cái đó.”

172 Anh ấy nói, “Vợ tôi chắc đã bỏ cái áo đó vào trong gói. Khi tôi ngã vào nước, ngày hôm qua, đã, thay áo sơ-mi.” Anh nói, “Tôi không biết nằng đặt nó ở trong đó, Anh Branham à. Tôi xin lỗi tôi đã nói không đúng với anh.”

Tôi nói, “Anh chỉ phải làm điều đó, anh bạn trẻ à.”

173Ồ, Bud bắt đầu hét lên. Anh ấy nói, “Anh có thể đứng ngay tại đây và bắn nó, cách xa ba dặm. Được không, Anh Branham?”

Tôi nói, “Theo như khả tượng, tôi ở ngay trên nó.”

174 Anh ấy nói, “Anh Branham, tôi nói cho anh biết, làm thế nào anh đi qua đó?”

Tôi nói, “Tôi không biết, nhưng tôi sẽ qua đó.”

Vì vậy anh ấy nói, “Anh đi bằng cách nào?”

Tôi nói, “Đi xung quanh toàn cảnh này.”

175 Anh ấy nói, “Đó là đá phiến.” Và tôi...Nói, “Nếu anh trượt, anh sẽ có hàng ngàn tấn tuyết đè lên anh, trong khoảng một giây.”

176 Và tôi nói, “Chúa sẽ lo liệu điều đó. Đó là cách tôi đã đi, trong khải tượng, ngay chung quanh.”

Anh ấy nói, “Vâng, tôi sẽ đi theo anh.” Anh ấy đến đây.

177 Và những chàng trai này nói, “Chúng tôi sẽ ở lại đây cho tới khi chúng tôi thấy anh có được con tuần lộc ấy,” và họ nói, “lúc ấy chúng tôi sẽ—chúng tôi sẽ tiếp tục đi xuống, lấy ngựa và đi tiếp vào. Chúng tôi sẽ gặp anh ở dưới cuối đường, khoảng, ờ, khoảng bốn hay năm dặm phía dưới.”

Anh ấy nói, “Được rồi.”

178 Vậy là chúng tôi đi vòng quanh, Bud và tôi. Trong nửa giờ, chúng tôi đi vòng lại. Và con tuần lộc đó đang nằm ngay tại đấy, nhìn thẳng vào chúng tôi, mà không hề thấy chúng tôi. Nó chắc là đã buồn ngủ. Và đi thẳng lên một lối đi nhỏ, và trở lại, và tiến gần nó trong vòng ba mươi thước. Nó nằm ở đó. Con vật to lớn, giống như voi ma mút này, đứng lên ngay tại đó, và tôi đã kiểm được nó.

179 Và trong khi chúng tôi đang ngồi ở đó, lấy chiếc áo choàng, và vân vân, từ nó, như thế, Bud nói, “Anh đã nói những chiếc sừng này dài bốn mươi hai in-sơ?”

Tôi đã nói, “Điều đó hoàn toàn đúng.”

180 Anh ấy nói, “Anh Branham, chúng phải là một trăm bốn mươi hai,” đầu thật to.

Tôi nói, “Không. Thật chính xác là bốn mươi hai.”

Nói, “Tôi có một cái thước dây ở dưới đó.”

Tôi nói, “Anh có nghi ngờ điều đó không?”

Anh ấy đáp, “Không, thưa ông.”

181 Anh ấy nói, “Nhưng, chờ một chút, anh đã chẳng bảo tôi anh sẽ có được con gấu xám lớn trước khi anh xuống lại dưới đó sao? Có một con gấu đầu bạc, trước khi anh trở lại nơi có chàng trai mặc áo màu xanh lá cây?”

Tôi đã nói, “Đó là sự thật.”

182 Anh nhìn xuống đồi. Chà, không có vật gì cao như *thế*, không có gì cả. Chỉ là rêu, tất cả những gì anh em thấy, hàng dặm và hàng dặm, chỉ là những ngọn đồi rêu phong. Anh ấy nói, “Nó ở đâu, Anh Branham?”

183 Tôi nói, “Ngài có thể sắm sẵn một con. Ngài đã phán vậy.” Tôi nói, “Anh nghi ngờ điều đó chẳng, Bud?”

Anh ấy đáp, “Không, thưa anh.”

184 Chà, xuống đồi, chúng ta đến như thế *này*. Anh ấy mang khẩu súng trường một lát, còn tôi mang cái đầu, rồi ngược lại. Chỉ phải đi dọc theo lối đi, bước xuống, những cái sừng to cứ cào vào lớp rêu. Và chúng tôi đã đi được khoảng một dặm từ nó. Chúng tôi dừng lại và nhìn xung quanh. Anh ấy nói, “Con gấu già đó tốt hơn nên xuất hiện, phải không?”

Tôi nói, “Anh lấy làm phiền về điều—điều gì?”

Nói, “Không có gì.”

185 Chúng tôi tiếp tục cho đến khi đụng phải một con sông băng nhỏ đi qua. Chúng tôi xuống đó cho mát một chút. Anh ấy nói, “Anh Branham, hãy nghĩ về nó,” nói, “chúng tôi chưa vượt qua được khoảng, ờ, chưa đầy nửa dặm cho đến khi chúng tôi gặp những chàng trai đó, và ở nơi nào đó giữa nơi này và nơi đó anh sẽ giết con gấu đầu bạc.”

186 Tôi nói, “Đúng thế. Đúng thế.” Anh ấy nói...Tôi nói, “Anh đang nghi ngờ điều đó, Bud à.”

187 Anh ấy đứng dậy và nắm lấy tay tôi. Anh ấy nói, “Anh Branham, anh trai tôi chưa bao giờ lên cơn từ hôm đó đến giờ.” Anh ấy nói, “Đức Chúa Trời có thể nói với anh về anh trai tôi, sẽ không nói dối với anh.”

Tôi nói, “Bud, nó sẽ ở đó.”

Anh ấy nói, “Nó sẽ từ đâu đến?”

188 Tôi nói, “Tôi không biết, nhưng,” tôi nói, “Bud à, tôi năm mươi hai tuổi,” (lúc đó), và tôi nói, “Tôi đã thấy những khải tượng, từ khi còn bé. Và khi tôi nhìn thấy con tuần lộc này ở đây, bị giết, và anh hãy xem sừng của nó có dài bốn mươi hai in-sơ không. Và rồi, cũng khải tượng ấy, trên đường tôi trở xuống

với những người đồng hành đó, mà tôi đã đi với, tôi đã giết con gấu xám bạc đầu này.”

Anh ấy nói, “Anh Branham, tôi có thể nhìn thấy xa hai mươi dặm.”

189 Anh nói, “Đức Chúa Trời sẽ phải kéo nó ra khỏi mặt đất, hoặc mang nó xuống từ các tầng trời, hay điều gì đó.”

Tôi nói, “Anh đừng lo. Nó sẽ có ở đó.”

190 Chúng tôi đi khoảng mấy trăm thước nữa. Anh ấy hầu như cũng kiệt sức. Con vật này nặng khoảng một trăm năm mươi pao. Vì thế, đi xuống đồi, và anh ấy—anh ấy đặt nó xuống. Anh ấy nói, “Chà! Tôi gần như kiệt sức.”

191 Tôi nói, “Đúng.” Chúng tôi đi vào một đám vân sam thấp, thấp lè tè, cao gần mức đó. Có vài con vịt trời bay chung quanh, và có những con gà gô trắng xám, và tôi lấy vài viên đá ném vào chúng như thế.

Vì thế anh ấy hỏi, “Anh đã ăn thịt gà gô trắng xám đó chưa?”

Tôi đã nói, “Không. Tôi không tin vậy.”

192 Anh ấy nói, “Chúng tốt. Chúng tốt như ngỗng.” Anh ấy nói, “Anh Branham?” Cởi cái mũ màu đen rộng vành cũ kỹ ra, tự quạt cho mình. Nói, “Gần đến giờ con gấu già đó lộ ra, phải không, anh bạn?”

Và tôi đã nói—tôi đã nói, “Bud, anh đang nghi ngờ điều đó.”

193 Anh ấy nói, “Không. Không phải. Nhưng, Anh Branham, tôi—tôi—tôi chỉ không thể hiểu được.”

194 Tôi nói, “Tôi cũng không thể hiểu được. Nó không dành cho tôi để hiểu. Nó dành cho tôi tin.” A-men. Đức Chúa Trời trên Trời biết những điều này có thật. Tôi sẽ đứng ở đây và nói điều này, nó không có thật sao?

195 Sau đó tôi bắt đầu quay lại, và đưa khẩu súng cho anh ấy, và tôi nhắc cái đầu lên. Và khi quay lại, tôi nói, “Bud, anh đeo kính quanh cổ anh. Cái gì đang đứng đó trên sườn đồi vậy?”

196 Anh ấy đưa kính lên. Anh nói, “Ồ, giúp tôi với,” nói, “nếu đó không phải là con bò cái của người nào đó!” Không có chuyện như thế ở vùng đó. Nói, “Đó là một con gấu xám lớn nhất tôi

tùng thấy trong đời. Vậy hãy giúp tôi, hãy nhìn mặt trời màu vàng đang chiếu sáng kia. Nó là con gấu bạc đầu.” Nói, “Anh nói nó cách xa bao nhiêu?”

197 Tôi nói, “Nó cách đây khoảng hai dặm.” Và chúng tôi sắp kiệt sức. Anh ấy nói...Tôi nói, “Chúng ta đang chờ đợi điều gì? Chúng ta hãy đi nào.”

Và anh ấy nói, “Anh tin chắc bắt được nó à?”

Tôi nói, “Chắc chắn tôi sẽ bắt được nó.”

Anh ấy nói, “Anh đang sử dụng súng gì ở đó?”

198 Tôi nói, “Bây giờ, đừng bận tâm về điều đó.” (Và một khẩu súng nhỏ xíu người anh em nào đó cho tôi trong một buổi nhóm lần nọ, cách đây nhiều năm.) Và tôi đã nói...(Một khẩu súng rẻ tiền cỡ .270.) Và tôi nói, “Được rồi. Tôi đã có...Tôi...Nó sẽ xảy ra.”

199 Chúng tôi tiếp tục tiến gần hơn một chút. Và càng đến gần, con gấu đó trông càng lớn hơn. Ồ, nó trong giống như một con voi ma mút đang nằm trên đó trên đám rêu đó, anh em biết đấy. Con voi ma-mút to, lớn ấy, đứng lên, cái đầu rộng khoảng đó, anh em biết đấy, và cái hàm, và móng vuốt to lớn nó giương ra. Nó đang gặm những nhánh dâu tây dại, như *thế*, anh em biết đấy, đang ăn chúng. Một con vật rất to, lớn! Chúng tôi cách nó khoảng, ồ, khoảng tám trăm thước.

200 Anh ấy nói, “Này, Anh Branham, anh đã bao giờ bắn một con gấu xám trước đây chưa?”

201 Tôi đã nói, “Tôi đã bắn nhiều con gấu, Bud à, nhưng tôi chưa bao giờ bắn con gấu đầu bạc trước đây.”

202 Anh ấy nói, “Anh biết đấy, gấu đầu bạc là con vật hung dữ lớn nhất trong loài của chúng.”

Tôi nói, “Vâng, tôi hiểu điều đó.”

Anh ấy nói, “Nó không biết chết như thế nào.”

Và tôi nói, “Vậy à?”

203 Anh ấy nói, “Đừng...Anh cách nó bao—bao—bao xa...? Anh phải đến gần nó bằng cách nào với điều đó?”

204 Anh em cứ hỏi anh ấy. Viết thư hỏi anh ấy. Tôi sẽ đưa địa chỉ cho anh em. Anh ấy nói, “Hãy để cho bất cứ người nào viết thư

cho tôi hỏi về điều đó, nếu muốn, về bất kỳ điều gì trong những việc đó. Hãy để tôi nói cho họ biết.” Và vì thế...

Và tôi nói, “Tốt chứ?” Tôi đã nói...

Anh ấy nói, “Bây giờ thì sao?”

205 Tôi nói, “Không, không. Tôi đến gần hơn lúc này, Bud à. Tôi đến ngay, gần với nó.”

206 Anh ấy nói, “Chúng ta đang đến khá gần lúc này. Nó có thể tấn công bất cứ lúc nào.”

207 Tôi nói, “Tôi biết điều đó. Nhưng,” tôi nói, “Bud à,” tôi nói, “sẽ ổn thôi.”

208 Anh ấy nói, “Vậy thì, khi anh bắn một con gấu,” nói, “này, Anh Branham, anh bắn nó ở phía sau. Anh phải hạ gục nó, vì nó sẽ cứ chống trả, nó không thể đứng dậy lúc ấy.”

Tôi nói, “Không, theo như sự hiện thấy, tôi đã bắn vào tim nó.”

Anh ấy nói, “Tôi hi vọng anh không mắc sai lầm về điều đó.”

209 Tôi đã nói—tôi nói, “Không.” Tôi nói, “Tôi nhớ điều đó.” Bởi vì, trong một—trong một khái tượng, anh em—anh em ở trong một ý thức, và cả hai, như chúng ta đã giải thích điều đó đêm nọ. Anh em ở trong hai trạng thái. Anh em không thể quên điều đó. Hiểu không? Vì vậy anh em đấy.

210 Vậy chúng tôi lại tiến vào, khoảng—khoảng hai trăm năm mươi thước. Đó là chỉ là khe sâu nhỏ cuối cùng chúng tôi đi qua. Tôi nói, “Gần như là điều đó lúc này. Hãy nhìn nó. Nó chẳng là con vật đẹp đấy sao?”

Anh ấy nói, “Vâng, tôi nghĩ nó đẹp.”

211 Và—và tôi nói, “Được rồi, Bud. Vậy thì khi tôi đứng lên từ chỗ này, nó đang đến.” Và tôi nói, “Anh cứ nhìn xem.”

Và anh ấy nói, “Tôi sẽ theo dõi.”

212 Vậy là tôi nấp đạn vào nòng súng, anh em biết đấy. Và chúng tôi đi xuống dưới khe sâu nhỏ này. Ngay khi tôi đứng dậy, nó đến. Chao ôi, chao ôi! Tôi ngừng lại, bắn, và có vẻ như là một ống xi đồng trúng nó. Anh bạn, không hề phải kiểm tra lại, chút nào. Và, chao ôi, trước khi...

213 Anh em nói về tốc độ! Tôi chưa bao giờ thấy điều gì giống như thế. Anh em biết, nó, con gấu, chúng có thể chạy nhanh hơn ngựa, nai, hay bất cứ giống gì, như thế. Nó đang đi xuống ngọn đồi đó, ngay về hướng chúng tôi, như thế.

214 Và tôi, trước khi tôi có thể lấy viên đạn khác bỏ vào súng, nó đã ngã xuống chết, khoảng, ờ, cách tôi khoảng ba mươi, bốn mươi thước, vừa rẽ qua đầu kia; đã lấy tim, phổi, và tất cả, từ nó. Đó là một viên đạn Nosler, anh em nạp đạn biết. Vì vậy nó—nó thối bay đi tới nó, và nó đã ngã lộn nhào.

215 Bud, đang đứng đó, nhìn qua, quanh miệng anh thật trắng bệch. Anh nói, “Anh Branham à, tôi không muốn mang nó.”

Tôi nói, “Tôi cũng không.”

216 Anh ấy nói, “Phiu.” Nói, “Tôi muốn nói với anh, sau khi điều đó chấm dứt, anh bạn à. Nếu đó không phải là một trong những khái tượng, và tôi đã thấy xảy ra trước đây, tôi đã không bao giờ đến đây, gần con gấu đó, với anh.”

217 Và không ai trong chúng tôi có thể nhúc nhích được nó. Tôi đoán, nó nặng khoảng một nghìn cân, vì vậy, bằng một con voi ma mút, to lớn. Chúng tôi không thể làm sạch nó, chúng tôi phải...lột da nó. Chúng tôi bắt đầu đi xuống. Và chúng tôi đã nói... “Anh Branham?” Chúng tôi nhặt lên những chiếc sừng. Anh ấy nói, “Nếu những cái sừng chính xác là bốn mươi hai in-sơ,” nói, “tôi chỉ sẽ chuẩn bị chạy thôi.”

218 Tôi đã nói, “Tốt hơn hết anh nên chạy ngay bây giờ, vì đó là điều đang xảy ra.”

219 Anh ấy nói, “Tôi chưa bao giờ thấy một—một—một...Với tôi dường như tôi đang mơ thấy điều này.”

220 Và khi chúng tôi xuống đó, và tôi nói với—với Eddie, tôi đã nói, “Bây giờ anh xem. Blaine sẽ đặt tay của mình.”

221 Vậy thì, anh em hãy nhớ, có một bàn tay chung quanh cái sừng đó. Nên nhớ, Anh Fred à, tôi đã nói với anh nó sẽ xảy ra như thế nào không?

Tôi nói, “Anh hãy xem điều đó,” với Eddie.

Và vậy là Bud nói, “Đội đã.” Anh ấy kiểm con ngựa của mình ở đằng kia.

222 Và chúng tôi mang con gấu theo, anh em biết, và những con ngựa này cứ phá tung mọi thứ. Anh em biết chúng làm như thế nào khi chúng ngủi thấy một con gấu xám hay bất kỳ loại gấu nào. Vì vậy tôi—tôi đi qua đó, giữ, cố gắng giữ con ngựa, con ngựa đóng yên đang cố bỏ chạy.

223 Và anh ấy đi qua và kiểm cái thước dây của mình, và bước qua đó, nhìn vào tôi, như *thế*. Nói, “Đến đây, Blaine.” Tôi đấm Eddie. Đặt nó xuống trên cái này. A-men. Và tôi xin nói thật, bốn mươi hai in-sơ, không sai một chút!

224 Bây giờ, những cái sừng chúng co lại khoảng hai in-sơ khi chúng khô lại. Con gấu xám đó đang nằm trong phòng làm việc của tôi, và những cái sừng được treo trên tường. Người nhồi bông thú đã sửa sang chúng, và nhồi bông chúng. Có một cái thước dây treo ở trên chúng, bốn mươi hai in-sơ, chính xác.

225 Vậy thì, Đức Chúa Trời sẽ bảo cho một người điều gì đó giống như thế vì, về một chuyến đi sẵn để làm gì?

226 Khi tôi về, mẹ bị ốm. Tôi đến thăm bà ấy. Bà nói, “Billy hả?” Đấy, Ngài đang khuyến khích tôi, làm cho tôi sẵn sàng cho điều gì đó.

Tôi đã nói, “Mẹ ơi, Chúa đã luôn chữa lành cho mẹ.”

Bà nói, “Billy, mẹ sẽ về Nhà để gặp bố.”

“Ồ,” tôi nói, “mẹ ơi, đừng nói như thế.”

Bà nói, “Đúng, mẹ sẽ đi.” Tôi cầu nguyện cho bà.

Và Anh Fred và tất cả những người làm chứng này đang ngồi ở đây đều biết.

227 Sau đó, việc kế tiếp anh em biết, họ đưa bà vào bệnh viện. Bác sĩ thậm chí không biết là bệnh gì.Ồ, tôi đi ra cầu nguyện cho bà. Bà nói, “Con ơi, mẹ sẽ đi.” Và lúc ấy, mẹ tôi hầu như là loại phụ nữ đầy sức mạnh, dù sao đi nữa.

228 Một ngày, vài ngày sau đó, tôi bước vào. Bà đang đứng đó, ngược nhìn lên Trời. Bà nói, “Billy, mẹ thấy con.”

Tôi nói, “Ừa, chắc chắn vậy, mẹ à.” Nói, “Con thấy mẹ ngay tại đây.”

229 Bà nói, “Ồ, con già quá, Bill à,” nói, “tóc con bạc trắng và râu dài phất phơ. Con ôm trong tay thập tự giá, đưa ra cho mẹ.” Tôi đã có một ý hay lúc ấy, chính là điều đó.

Bây giờ, các anh em ở đây biết rằng đó là sự thật.

230 Ngày hôm sau là Chúa nhật. Tôi đang giảng. Người ta gọi tới cho tôi lời, “Mẹ anh...”

Tôi nói, “Tôi không tin rằng mẹ tôi sẽ đi. Đức Chúa Trời luôn bày tỏ cho tôi, người của tôi đang làm gì. Nhưng, mẹ tôi, Ngài không bao giờ tỏ cho tôi thấy gì về điều đó.” Ở đây một tin nhắn đến. Và tôi ở ngay giữa Sứ điệp của tôi, như thế này. Người nào đó đi vào, nói, “Hãy đi, đi ngay đến với mẹ anh ngay bây giờ. Gọi điện thoại cho bà ấy. Bà ấy sắp chết, vào phút này.”

231 Tôi nói, “Hỡi sự chết, cứ nắm giữ bà. Lời Đức Chúa Trời quan trọng hơn điều đó.”

232 Người này đang ngồi ngay tại đây, Anh Borders. Sau khi buổi nhóm chấm dứt, tôi đi ra gặp mẹ tôi. Tôi đã gặp Anh Borders. Anh ấy nói, “Anh Branham à, anh không cao tới thước tám, nhưng tôi thấy một người cao hơn ba thước đứng ở bục giảng sáng nay.”

Tôi nói, “Anh Borders à, Đức Chúa Trời sẽ chăm sóc hết thầy cho mẹ tôi.”

233 Và vài ngày sau đó, họ gọi tôi ra ngoài đến phòng, và mẹ tôi thật sự sắp chết. Con cái nhóm lại, đứng chung quanh giường. Tôi nói, “Mẹ ơi, mẹ sẽ đi thật à?”

Bà nói, “Đúng.” Rồi bà không thể nói nữa.

234 Tôi cứ nói với bà, “Chúa Jêsus có ý nghĩa gì với mẹ, thưa mẹ?” Tôi còn nhớ làm phép báp-têm cho bà trong Danh Ngài, cách đây đã lâu, bằng nước. Tôi nói, “Hãy nói cho con biết Ngài có ý nghĩa gì với mẹ bây giờ.”

Bà đã nói, “Còn hơn sự sống đối với mẹ.”

235 Tôi nói, “Mẹ ơi, nếu mẹ đi, con là con trai mẹ, thầy... một thầy giảng. Con muốn biết, từ người mẹ của chính con sẽ đi gặp Đức Chúa Trời. Con muốn giữ bàn tay mẹ ở đây, mẹ ơi.”

Nói, “Con muốn giữ.” Tôi cứ nắm nó.

236 Bà không nói được. Giống như bà đang bị liệt, khuôn mặt bà. Tôi nói, “Mẹ không thể nói chuyện được nữa, hả mẹ?” Bà không thể làm...Tôi nói, “Nghe này. Chúa Jêsus vẫn không thay đổi với mẹ chứ?” Bà có thể gật đầu.

237 Sau đó bà không thể gật đầu được nữa. Tôi nói, “Mẹ ơi, Chúa Jêsus là mọi sự với mẹ bây giờ chứ? Ngài đang đến vì mẹ, trong một phút nữa. Mọi sự, với mẹ chứ?” Bà không thể cử động.

238 Tôi nói, “Mẹ ơi, mẹ chỉ có thể làm một điều, mẹ...Con thấy mẹ đang nháy mắt. Nếu Chúa Jêsus vẫn có ý nghĩa không hề thay đổi với mẹ như Ngài đã luôn luôn làm, như ngày con làm phép báp-têm cho mẹ, mẹ hãy nháy mắt mẹ thật nhanh.” Bà nháy mắt, và nước mắt chảy xuống, như *thế*.

239 Và một cơn Gió nhẹ đến, lướt vào trong phòng. Mẹ đi về Nhà.

240 Tôi đến nhà, đi ra nhà tang lễ, chọn áo quần.Ồ, anh em biết nó như thế nào. Anh em phải làm giống như vậy. Những đứa con đều khóc lóc, mỗi người một nơi, và người này, người khác. Tôi nói, “Mẹ là cột trụ. Chúng con sẽ không bao giờ giống như trước đây nữa.” Doc và gia đình của cậu ấy ở góc *này*. Jesse và gia đình của anh ấy trong góc *đó*. Chúng tôi vừa mới chôn cất Howard, mới đây. Tôi nói, “Chà, chúng ta đều đi, các em ơi.” Tôi nói, “Chúng ta sẽ...Chúng ta sẽ không đến để gặp nhau. Mẹ đã là nơi ở lại của chúng ta.” Tôi nói, “Chúng ta sẽ không gặp nhau nữa, bây giờ không còn gặp nhau nhiều nữa.”

241 Tôi trở về nhà, vào ban đêm, sau khi chúng tôi đã chọn áo quần mẹ ra. Tôi đi lên nhà.

242 Bà D’Amico, người nào biết bà ấy, ở Chicago không? Là một người bạn rất yêu dấu của chiến dịch. Bà đã cho tôi quyển Kinh Thánh. (Xin lỗi.) Và nó là một trong những quyển Kinh Thánh chữ đỏ có một cái dây kéo ở trên đó. Và người nào đó, khi tôi giảng bài giảng ấy, *Chiên Con Và Bò Câu*, họ đã gửi đến cho tôi hai con bò câu, như một người nắm giữ. Một người anh em khác của tôi, Anh Norman, đã gửi cho tôi một con chim bồ câu nhỏ, và một chiên con, Anh Borders của tôi đưa cho tôi chiên con đó. Tôi lấy quyển Kinh Thánh đó. Meda đi vào trong một góc, đang khóc.

243 Và tất cả những gì anh em Thương Gia ở đây đều biết, khi tôi còn ở Jamaica, đã gặp mẹ vợ của tôi, đã nói với anh em ở bàn ăn ngoài đó tại Jamaica. Tôi nói, “Người nào đó trong những người của tôi sắp chết, mà không có cái răng nào. Tôi thấy họ sắp chết.” Ngay tại bàn ăn, Demos Shakarian và hết thấy họ đang ngồi ở đó. Vài giờ sau đó, mẹ vợ tôi hầu như ngã ra chết, một lúc, không có cái răng nào, hoàn toàn chính xác.

244 Tôi nói, “Tôi thấy một thanh niên khạc ra máu.” Tôi đã gọi, nói, “Đừng để Billy...”

245 Có ai ở đây đã ở tại buổi—buổi nhóm Jamaica trên đó vào thời điểm ấy tại—tại Jamaica, Kingston không? Không thể nhìn thấy. Vâng. Có hai. Vì vậy sau đó...

246 Và tôi nói, “Nó phải...Billy, con đừng đi lên đó. Bố thấy một thanh niên bị khạc ra máu.” Và đó là em vợ của tôi. Cậu ấy đã chết, bị xuất huyết khi mẹ cậu ấy chết. Điều đó làm cho cậu ấy bị sốc.

247 Rồi đứng ở đây ngày hôm đó, tôi cầm lên quyển Kinh Thánh này. Tôi nói, “Cha ôi, con không biết. Có lẽ thật sự tình yêu của Cha, Cha không chỉ cho con thấy mẹ con chết. Nhưng con quá suy sụp, Chúa ôi. Xin Chúa ban cho con vài lời an ủi từ Lời Ngài?” Tôi nói, “Xin cho con đọc điều gì đó an ủi, là sự an ủi đối với con.” Tôi cứ để quyển Kinh Thánh mở ra như *thế*. Nó ở đó đấy, những dòng chữ màu đỏ, “Nàng không chết, nhưng mà ngủ.” Và tôi đi vào phòng. Chúng tôi đi ngủ.

248 Khoảng tám giờ, sáng hôm sau, thức dậy. Họ đã sửa soạn cho bà, gần trưa, vì thế chúng tôi đi xuống để thấy bà. Meda đi ra ngoài để lấy bữa sáng cho bọn trẻ, và bé Joe đang khóc. Becky ở một góc, vẫn khóc, “Con có bao giờ gặp lại bà không?”

249 Tôi nói, “Có. Có. Con sẽ gặp lại bà. Bà chỉ đi qua, đi lên cầu thang.” Tôi nói, “Bà ấy, chúng ta sẽ gặp lại bà.” Và mẹ tôi rất yêu những đứa trẻ, anh em biết đấy.

250 Và, vì thế, và chúng cứ khóc, “Chúng con có thể gặp bà nội chiều nay không?”

251 Tôi nói, “Các con có thể thấy thân thể bà đã sống trong đó, nhưng bà đã đi lên ở với bà nội khác của các con, họ ở trên Trời.”

252 Và Joe, con trai nhỏ của tôi, không thể hiểu được điều đó, anh em biết đấy. Nó thật không hiểu được điều đó. Nó nói, “Thế bà có xuống trở lại tối nay không?”

253 Và tôi nói, “Không, không. Bố không biết khi nào bà nội sẽ xuống lại. Khi Chúa Jêsus đến, bà sẽ trở lại.”

254 Và tôi đang đứng đó. Và tôi quay lại, bước vào trong phòng. Và khi tôi...Đừng bảo tôi giải thích điều đó. Không có cách nào giải thích nó. Tôi thấy chính mình đang đứng ngoài đó, giống như tôi nhìn khắp thánh giá này. Và tôi đang hướng dẫn hát. Tôi không bao giờ làm thế. Tôi thậm chí không biết hát chút nào. Vì thế, đó là một đám đông, vô cùng to lớn.

255 Về phía *này*, thánh—thánh phòng giống như nó ở bên ngoài, như, ồ, tôi không biết anh chị em sẽ gọi nó là cái gì, hầu như ở dưới đồi, và hầu như giống một giảng đường. Và đó là phía sau rất xa, có những hàng người, họ phải đứng lên giống như thế *này*, vì vậy những người rất xa ở phía sau phải nhìn theo hướng *này*. Nhưng tất cả đều đứng ở giữa...Chỉ ba hàng, như thế *này*. Và ngay ở giữa thì giống như những dây rơm phơi khô, những đứa trẻ tàn tật, què quặt đang nằm trong những hàng đó.

256 Và tôi mặc bộ đồ màu sậm, và tôi hát, “Mang chúng vào, mang chúng vào, mang những trẻ thơ này đến với Chúa Jêsus.” Chúng tôi hát điều đó ở nhà thờ, khá ít, đặc biệt là khi dâng con trẻ. Và có một, giống như một—một cái hộp ở đây, nơi người nổi tiếng ngồi, và bục giảng gần với cái đó. Nhưng tôi ở dưới, đang hướng dẫn hát. Và đột nhiên, tôi đứng đó, nhìn vào chính mình, rồi...Ồ, đừng cố nghĩ ra điều đó, vì anh em không thể. Lúc đó khi tôi còn ở *đấy*, thì nó ở *đấy*. Tôi không biết. Hai người trong số họ đã đi cùng nhau. Và nó là...

Đó là một điều tốt khi hai người của anh em đi với nhau.

257 Tôi có một máy ảnh ở trên đó. Đi xuống, tôi không biết làm thế nào để chụp hình. Tôi nhìn qua cái này, và, chao ôi, tôi có thể thấy năm hay sáu đối tượng khác nhau. Vì thế tôi bắt đầu điều chỉnh nó. Billy bảo tôi, nói, “Tập trung vào tiêu điểm, và hết thầy chúng trở thành một.”

258 Thật là ý kiến hay để làm thế, anh em biết đấy. Anh em thấy các thứ khác hẳn khi anh em tập trung vào tiêu điểm. Và dùng Lời Đức Chúa Trời cho tiêu điểm của Ngài, và anh em sẽ—anh em sẽ thấy những gì tôi đang nói về. Nhưng, trước tiên, hãy tập trung Nó vào tiêu điểm.

259 Vì thế đang đứng đó, nhìn, và tôi đi vào khái tượng ấy. Và trong lúc ở đó, tôi để ý thấy một người nổi tiếng trở lại phía sau của nơi ấy. Và họ...Tôi nói, “Ồ, họ đang đến chỗ ngồi dành cho người nổi tiếng.” Vậy họ bước lên lối *này*. Và tôi nghĩ, “Ồ, mình sẽ hát một lần nữa trong khi quý bà ấy đến.” Bà ấy mặc đồ kiểu xưa.

260 Bây giờ, một số quý bà sẽ nhớ điều này, khi họ mặc loại váy nào đó, giống như, chung quanh *đây*, và nó phủ xuống đôi giày ống. Họ đã có hầu như...Điều mà anh em gọi những thứ đó, giống như—như quý bà này mặc ở đây là gì hiện giờ? Áo bờ-lu đó. Áo choàng khi làm việc, một trong những thứ đó giống như thế, và có ống tay áo thật dài. Anh chị em còn nhớ chúng không? Và đi lên quanh cổ ở đây, với một loại nút nhỏ của một thứ đã được đưa vào trong đây. Rồi, một cái mũ thật to, lật lên phía này. Và các bà, thời đó, họ để tóc dài. Vì thế họ kẹp nó xuống như thế *này*, và đội cái mũ lên trên nó, và ghim vào nó, anh em biết đấy, để giữ nó, vì họ phải cười trên yên ngựa và các thứ.

261 Vì vậy, người phụ nữ này đã đến, và mọi người đang tôn trọng người phụ nữ này. Và tôi nghĩ, “Ồ, bà ấy sẽ đi đến chỗ ngồi dành cho những người nổi tiếng.”

262 Vì thế, nên, tôi nói, “Một lần nữa, tất cả phía bên *này*, ‘Mang chúng vào.’ Bây giờ ở trên *đây*, ‘Mang chúng vào.’ Sau đó tất cả ở giữa, rồi hết thảy cùng nhau hát giờ này, ‘Mang trẻ thơ đến với Chúa Jêsus.’”

263 Ngay khi tôi nói thế, quý bà này đã bước vào chỗ ngồi đó rồi. Tôi có thể thấy, khi bà vào chỗ ngồi, mọi người đứng lên. Họ hầu như đang làm giống như thế *này*, nhận biết bà, và bà đang nhận biết họ.

264 Tôi nghĩ, “Ồ, đã đến lúc cho mình giảng. Mình sẽ đi cầu nguyện cho những người đau.” Tôi đứng lên ở đây trên—trên

bục này, và chỗ gần như người anh em đang ngồi ở đây. Và tôi quay lại, giống như thế này.

265 Tôi nghĩ: “Ồ, bây giờ, quý bà đó sẽ cúi chào mình, vậy mình sẽ nhận ra bà ấy.” Và vì vậy khi tôi quay lại, bà ấy đã gục đầu xuống, như thế này. Tôi cúi đầu như thế này. Và khi tôi ngẩng đầu lên, cùng một lúc với bà, gặp bà, đó là mẹ tôi, trẻ, đẹp.

Tôi nhìn bà. Tôi nói, “Mẹ?”

Bà ấy nói, “Billy.”

266 Và ngay sau đó, tia chớp bắt đầu lóe lên trong tòa nhà, tiếng sấm rền vang, và một cơn rung chuyển ập đến. Và một Tiếng nói đã nói, “Đừng sợ về mẹ của người.” Nói, “Bà ấy giống như lúc bà đã sống vào năm 1906.”

Và tôi đã nói, “Cái gì, năm 1906 à?”

Và Meda nói, “Anh làm sao vậy?” Vợ tôi.

Tôi đã nói, “Em à, 1906, 1906 là gì?”

Cô ấy nói, “Sao?”

Tôi nói, “Một sự hiện thấy, anh thấy mẹ đang đứng ngay đây.”

Nói, “Anh đã thấy gì?”

Tôi nói, “Anh đã thấy mẹ.”

Nàng nói, “Chắc chắn chứ, Bill?”

267 Tôi đáp, “Vâng. Bà đang đứng ngay tại đây, và bà rất đẹp. Và Ngài phán...” Tôi nói, “Bà đúng là một phụ nữ trẻ trung.”

268 Vì thế tôi đi và kiểm hồ sơ gia đình cũ. Anh em biết bà ấy là gì vào năm 1906 không? Cô dâu của bố tôi. Đó là năm bà kết hôn. Bây giờ bà là phần của Nàng Dâu khác, Nàng Dâu của Chúa Jêsus.

269 Người nào đó từ nơi nào đó gửi cho tôi một đồng hào. Tôi để nó trong túi áo của tôi ở đây, 1906.

270 “Và Ngài, Đức Thánh Linh, khi Ngài đến, Ngài sẽ bày tỏ mọi sự này cho các người điều Ta đã nói, và sẽ tỏ cho các người thấy những việc sẽ đến.”

271 Vậy thì, nó là điều gì? Chuyển đi sẵn chỉ đang gây dựng tôi, anh em biết đấy. Một trong những chuyến đi tốt nhất tôi từng có, biết rằng, sự va chạm lớn này. Đó là tình yêu thương. Và thưa anh

em, chị em, nếu hết thấy những khái tượng này đã đúng hoàn toàn, về những gì Đức Thánh Linh đã tỏ cho thấy, thì đó phải là Đức Thánh Linh. Kinh Thánh nói rằng, “Nếu nó ứng nghiệm, thì đó là Ngài.”

272 Thế thì, chúng ta có hi vọng tuyệt vời! Ngày nào đó chúng ta sẽ rời khỏi nơi này. Chúng ta sẽ trở lại thành một thanh niên và thiếu nữ, không bao giờ chết nữa. Tôi thà biết điều đó còn hơn là biết rằng tôi sẽ là tổng thống của thế giới và sống trong một triệu năm. Tôi thà biết rằng tôi đã ở trong tay Đức Chúa Trời hơn.

273 Và tối nay, tôi vui mừng biết, rằng Chúa Jêsus không hề thay đổi lời tuyên bố đó, Ngài hiện có ở đây, sau hai ngàn năm. Đấy, Điều đó không thể hư mất. Nó là Đời đời. Và Ngài là Chúa Jêsus không hề thay đổi tối nay giống như lúc Ngài đã tuyên bố điều này. Và Ngài sẽ vẫn quả quyết Lời đó, nếu chúng ta tin Lời đó. Anh chị em tin điều đó không?

274 “Khi Ngài, Đức Thánh Linh, đã đến, Ngài không nói tự Minh. Nhưng Ngài sẽ nói những điều, mà thuộc về Ta,” đó là Lời, “và sẽ bày tỏ chúng cho các người. Và rồi, Ngài cũng sẽ tỏ bày cho các người những sự sẽ đến.”

275 Trong Sách của—của Hê-bơ-rơ, chương thứ 4, Kinh Thánh cho biết, “Lời của Đức Chúa Trời sắc hơn...”

276 Vậy thì, Ai là Lời? Chúa Jêsus. “Ban đầu đã có Lời, và Lời ở cùng Đức Chúa Trời, và Lời là Đức Chúa Trời. Lời đã trở nên xác thịt. Ở giữa...”

277 “Lời của Đức Chúa Trời sắc hơn gươm hai lưỡi, thấu vào đến chỗ chia tách, và đến tận xương tủy, và là Đáng xem xét những tư tưởng trong lòng.”

278 Đó là Đức Chúa Trời của chúng ta. Chúng ta không hư mất, thừa các bạn. Chúng ta vẫn sống trong ân điển của Đức Chúa Trời. Tôi—tôi cảm thấy, để nói chuyện về bất cứ điều gì, và nói về thì quá khứ...Như tôi đã nói tối hôm qua, như những môn đồ kia đang cố gắng sống dựa trên những buổi nhóm họ đã có trước đây, mong đợi điều khác, nhưng quên chính Đáng Tọa Hóa của gió và sóng biển đang nằm trong thuyền.

279 Đức Chúa Trời đã ở trên những ngọn núi kia, đặt để con gấu đầu bạc đó, theo như Lời Ngài, nằm trên nền ở đó làm chứng có.

280 Bây giờ, nếu anh em muốn viết tên người đó, chỉ cần viết Bud Southwick, S-o-u-t-h-w-i-c-k, Bud Southwick, Fort Saint John, British Columbia, và cứ để anh ấy viết thư hỏi âm cho anh em. Và nhân đây, nếu anh em có chuyến đi săn, đó là một người tốt để đi cùng.

281 Bây giờ để ý. Ngài đã bảo điều đó giữa những người đi săn đi lên đi xuống con đường đó, cho đến khi tôi tin tôi sẽ tổ chức buổi nhóm thật sự lần tới tôi đi lên đó, chỉ với những người dẫn đường, vâng, để xem những điều đó xảy ra theo cách họ làm. Đó là năm ngoái.

282 Đây là năm nay, ngay bây giờ. Chúa Jêsus giống như vậy đã hứa điều đó, nói, “Ta sẽ không bao giờ lìa người hay bỏ người. Ta sẽ ở cùng các người luôn, cho đến tận thế.” Anh chị em tin điều đó không?

283 Với những bằng chứng như vậy, với sự thật được chứng thực, lẽ thật vững chãi như vậy, làm sao chúng ta có thể cảm thấy cách nào khác hơn như chúng ta chỉ thích đi qua mái nhà đó, được cất lên? Chúng ta có những việc thuộc về thế gian làm mờ mắt chúng ta, trong cách như vậy, ở đâu, chúng ta thấy những việc quan trọng như vậy là chắc chắn, được chứng minh là sự thật?

284 Bây giờ, mỗi người đau ở đây, nếu anh chị em chỉ tin Đấng ấy mà đã hứa lời đó, và bởi chính Đấng đã chữa khỏi chứng động kinh của cậu bé đó, người đàn ông đó, Ngài cũng là Đức Chúa Trời hiện đang ở đây. Nếu tôi có thể lấy bệnh đó ra khỏi anh em, tôi sẽ làm điều đó, nhưng tôi không thể làm. Ngài đã mua chuộc điều đó cho anh chị em rồi, và điều duy nhất anh chị em phải làm là tin nó.

285 Điều gì xảy ra nếu chàng trai ấy ngất xỉu, và người đàn bà đó nói, “Này, áo sơ-mi đó để làm gì?” Điều đó có lẽ sẽ không có tác dụng trên người nào khác. Hiếu không? Cứ để trên người đó, vì nó được ban đến cho người ấy. Na-a-man đã dìm mình trong dòng sông bảy lần; nhưng người khác, dìm mình, có lẽ sẽ không

hết bình phụng của họ. Hiểu không? Nhưng để ý. Đó là những gì Ngài nói là sự thật, một sự thật hoàn hảo, được chứng thực.

²⁸⁶ Bây giờ, đã trễ để gọi một hàng người xin cầu nguyện chữa lành. Chúng ta hãy—chúng ta hãy ngừng lại trong một phút.

²⁸⁷ Chúng ta hãy suy nghĩ. Đó có phải là điều Đức Chúa Trời đã hứa không? Đó sẽ là Đức Thánh Linh chân thật sẽ làm điều đó. Đúng không? Ồ, ai sẽ nói rằng Ngài không phải là Đức Thánh Linh? Ngài là. “Ta với Cha Ta là Một.” Đức Thánh Linh là Cha của Ngài. “Nàng sẽ sanh ra. Con Thánh đó mà nàng chịu thai đó là thuộc về Đức Thánh Linh.” Vì thế, Đức Thánh Linh và Đức Chúa Trời là cùng một Thần, và Thần đó ở trong Ngài.

²⁸⁸ Và hãy xem Ngài đã làm gì khi một người đàn bà chạm vào vạt áo của Ngài, khi Ngài nhìn bao quát thính giả và nhận biết ý tưởng của họ. Lời há chẳng nói, rằng, “Lời của Đức Chúa Trời sắc hơn gương hai lưỡi, là Đấng xem xét tư tưởng trong lòng”? Ngài há chẳng hứa, trong Thánh Giảng 12, hay Thánh Giảng 14:12, rằng, “Kẻ nào tin Ta, thì cũng làm các việc Ta làm”? Hay là, nó đã bao giờ sai không, ngoài những gì là sự thật?

²⁸⁹ Thế thì, Đức Chúa Trời ở đây. Ngài ở đây để làm cho mọi người được khỏe mạnh. Ngài ở đây để cứu mọi linh hồn hư mất. Và trước tôi kêu gọi trở lại tin nhận, như tôi cảm thấy được dẫn dắt để làm, đây, sự kêu gọi tin nhận này, chúng ta hãy kêu cầu Ngài. Bao nhiêu anh chị em sẽ để mất, hay là nói, “Nếu tôi có thể...” Có lẽ những người khách lạ ở đây nói, “Tôi không bao giờ thấy một trong những buổi nhóm đó. Tôi—tôi đã nghe mọi người nói về những điều này, nhưng tôi—tôi thực sự chưa bao giờ nhìn thấy nó. Nó sẽ khích lệ lòng tôi nếu tôi có thể thấy sự Hiện diện của Đấng Christ ở giữa dân sự và làm công việc giống như Ngài đã làm.” Điều đó sẽ khích lệ anh chị em chứ?

²⁹⁰ Chúng ta hãy cúi đầu; cầu nguyện một lời. Mọi người nhắm mắt. Bây giờ hãy để Thánh Linh, đi theo với Lời.

²⁹¹ Bây giờ, Cha ôi, con có, theo như sự hiểu biết của con, Ngài biết lòng con thế nào...Biết rằng những người này đang chịu đựng dưới cái nóng này, và họ đang chen chúc, đang đứng, nhưng họ rất kiên nhẫn. Con có thể hình dung đó cũng giống

như đám đông trên bờ sông ngày ấy và đã nghe Ngài phán từ con thuyền. Và rồi Ngài bảo họ, “Hãy chèo ra ngoài sâu và thả lưới mà đánh cá.” Không thấy nếu có một số cá ở đó. Chúng đã ở đó.

²⁹² Và những lời đáng chú ý của sứ đồ đó đã nói như thế nào, “Lạy Chúa, chúng tôi đã kéo lưới suốt đêm mà không bắt được chi hết; nhưng dầu vậy, theo Lời Ngài chúng tôi sẽ thả lưới.” Và khi họ vâng theo Lời Ngài, họ đã kéo được nhiều cá lắm, đến nỗi lưới của họ bắt đầu đứt ra.

²⁹³ Kính lạy Chúa Jêsus, không nghi ngờ gì nhiều phụ nữ bỏ lại việc giặt giũ sáng hôm đó, nhiều người nam bỏ ruộng đồng, bỏ mùa màng, những người đánh cá bỏ lưới của họ, để nghe Lời Đức Chúa Trời. Lạy Chúa Jêsus, nếu Ngài ở đây trong hình hài tối nay, không nghi ngờ gì, nhiều người hơn nữa sẽ nhóm lại. Nhưng những người này tin rằng Ngài không chết, rằng Ngài đã sống lại từ kẻ chết, và Ngài bày tỏ Lời Ngài và giữ Lời Ngài, Lời mà con đã đọc cho họ từ những lời Kinh Thánh tối nay.

²⁹⁴ Và như Chúa của chúng con có lần đã được trao cho một quyển Kinh Thánh, hay cuộn—Cuộn giấy da, và Ngài đọc, rồi Ngài ngồi xuống. Và Ngài phán rằng, “Hôm nay lời Kinh Thánh này được ứng nghiệm.”

²⁹⁵ Xin để nó xảy ra một lần nữa, Chúa ôi. Xin cho nó xảy ra lần nữa, rằng chính ngày này, chính đêm nay, rằng lời Kinh Thánh mà con đã đọc có thể được ứng nghiệm. Và tất cả chúng con được dạy dỗ, suốt cả tuần, rằng điều đó đã được xảy ra để chứng minh thời đại cuối cùng. Và rồi lòng chúng con sẽ đi ra, vui mừng.

²⁹⁶ Có thể có nhiều người ở đây, Chúa ơi, mà Ngài đang nói chuyện với. Xin giúp chúng con tối nay biết Lời Ngài, Lời Ngài đã chứng thực là Lễ thật. Xin nhậm lời, Cha ôi.

²⁹⁷ Và trong khi chúng ta cúi đầu, để xem xét, làm lắng dịu chính mình từ sự giảng dạy. Bao nhiêu anh chị em ở đây, mà thật sự không phải là Cơ-đốc nhân được sanh lại? Bây giờ, anh em có thể đi nhà thờ, nhưng đó không phải là những gì tôi đang yêu cầu. Anh chị em...Nếu anh chị em không phải là một Cơ-đốc nhân được sanh lại, nhưng anh chị em tin có một Chúa Jêsus hằng sống, một Đức Thánh Linh thật, và anh chị em muốn được Ngài

nhớ đến giờ này, mời anh chị em, trong khi chúng ta cúi đầu bây giờ, và nhắm mắt, chỉ giơ tay lên với Ngài, “Lạy Chúa, xin nhớ đến con”? Xin Chúa ban phước cho chị. Xin Chúa ban phước cho anh, cho anh, cho anh. Xin Chúa ban phước cho anh. Xin Chúa ban phước cho anh. Rất tốt. Còn ai nữa không?

²⁹⁸ Bây giờ, chúng ta không có nhiều về số lượng. Nhưng, anh chị em biết, thế gian tìm kiếm những việc to lớn và số đông phải không? Như chúng ta đã nói vào tối qua, đó chỉ là một tiếng rất êm dịu, nhỏ nhẹ lôi kéo nhà tiên tri đến với gương mặt che mặt của mình.

²⁹⁹ Vậy thì, anh chị em có đức tin nơi Đức Chúa Trời. Thừa anh em, chị em của tôi, hãy có đức tin nơi Đức Chúa Trời. Và nếu như Chúa Jêsus nhân từ, vĩ đại của chúng ta sẽ đến nơi Lời này đặt ở đây, Chính Lời của Ngài, mở ra, và sẽ chứng minh cho anh chị em rằng Đức Thánh Linh này mà tôi nói về, là Lẽ thật! Anh chị em có thể đã nhiều lần bị lẫn lộn với nhiều thứ, nhưng điều đó chỉ đi đến chỗ cho thấy rằng có một Đấng Chân Thật ở nơi nào đó. Và khi Ngài làm điều đó, tôi muốn anh chị em giơ tay lên, đến, cho tôi thấy, chỉ một lát.

Bây giờ anh chị em có thể ngẩng đầu lên.

³⁰⁰ Kính lạy Chúa Jêsus, xin giao buổi nhóm này trong tay Chúa giờ này. Con là đây tớ Ngài. Và tất cả sự giảng dạy...Chỉ một Lời từ Ngài sẽ có ý nghĩa nhiều hơn tất cả những lời chúng con có thể nói suốt cả đời; chỉ một Lời thôi. Xin nhậm lời bây giờ, Cha ôi, khi con giao phó điều này, những lời làm chứng này. Cha biết chúng có thật, Cha ôi. Ngài là Đấng ban cho họ. Và không bao giờ sai trật. Xin nhậm lời, trong Danh Đức Chúa Jêsus. A-men.

³⁰¹ Bây giờ, bao nhiêu người ở đây, không có thể cầu nguyện, mà bị đau? Hãy giơ tay lên, ở mọi nơi trong tòa nhà, mà không có thể cầu nguyện, và bị đau. Được rồi. Và những ai có thể cầu nguyện, hãy giơ tay lên. Gần như nhau. Và tất cả chúng đều bị trộn lẫn.

³⁰² Bây giờ, để nhìn qua khán giả, trước tiên, hãy thành thật trước mặt Chúa và trước...anh chị em. Tôi biết điều đó, tôi đang nhìn ở đây, rằng một số người bạn của tôi đang ngồi trong ở góc

này ở đây. Anh Noel, của anh ấy—của anh ấy...và Chị Jones, và Anh Outlaw, con trai tôi, những anh em này ở đây, và Anh Moore. Tôi không biết anh này, nhưng tôi đã gặp anh ấy trong các buổi nhóm, vài lần gần đây nhất. Tôi không thể hình dung ra tên của anh này, nhưng tôi biết mặt anh ấy. Chị ngay ở đây, Chị Williams. Chị Sharrit đang ngồi ở góc. Ở phía sau là một số người từ đền tạm Jeffersonville đến.

³⁰³ Đang ngồi ở ngay đây là một trong những người bạn cũ yêu quý của tôi, chín mươi tuổi, đến từ Ohio, lái xe qua khắp đất nước. Và tôi chuẩn bị đến Châu Phi, anh ấy và người vợ đáng yêu của anh ấy đã hỏi liệu họ có thể đến Châu Phi với tôi không. Nói, “Chúng tôi sẽ trả tiền...” Chín mươi tuổi, một anh em người Đức, chưa hề biết Chúa. Khi tôi rao giảng vào một đêm nọ, anh ấy mặc quần áo đẹp vào, để chịu phép báp têm. Chín mươi tuổi! Bên ngoài của...

³⁰⁴ Ồ, tôi tin đây là Anh Waldrop và Chị Waldrop đang ngồi ở đó. Bây giờ, đó là xa khoảng...và Anh Borders. Bây giờ, đó là về nó.

³⁰⁵ Bây giờ, tôi đang gọi tên của họ. Nếu anh em nào biết tôi thích điều đó, đừng cầu nguyện. Hiểu không? Hãy cầu nguyện cho tôi. Hiểu không?

³⁰⁶ Nhưng tôi muốn các bạn những người mà không biết tôi và biết rằng tôi không biết các bạn, tôi muốn các bạn nói trong lòng mình rằng, “Lạy Chúa Jêsus, con đã nghe nói về điều này. Con—con đã nghe tối nay mục sư này đọc điều này từ Kinh Thánh. Con đã nghe những lời làm chứng đó, con cũng đã nghe tương tự, và ngài biết đấy, về những lần khác nhau điều này đã xảy ra. Và chúng con đến gần sự cuối cùng chưa, Chúa ôi? Chúng con gần điều đó không?”

³⁰⁷ Hãy nhớ, khi dấu hiệu đó được thực hiện ở Sô-đôm, thành phố bị thiêu hủy, Chúa Jêsus đã nhắc đến nó, phán, “Như vệc đã xảy đến...” Đó là dấu hiệu cuối cùng mà họ nhận được trước khi thành phố bị hủy diệt. Và Chúa Jêsus phán điều đó sẽ được lặp lại khi Con người đến.

³⁰⁸ Vậy thì, anh em biết điều đó đúng, cách mà...Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời ở trong xác thịt! Bao nhiêu anh chị em tin rằng

Đức Chúa Trời đã nói chuyện với Áp-ra-ham? Vâng. Ồ, Kinh Thánh nói, “Ê-lô-him,” vậy thì, đó—đó là—là—là Đấng Tạo Hóa vĩ đại của trời và đất, Đấng đầy đủ mọi sự. Ngài đã có.

³⁰⁹ Ngài đang bày tỏ điều gì? Ngài đã ở trong thân thể một con người, đứng đó và ăn thịt một con bê, và uống sữa bò, và rồi có thể biến mất khỏi tầm mắt. “Ta sẽ thăm viếng ngươi theo kỳ hạn mà Ta đã hứa với ngươi.” Hiểu không? Gọi ông bằng tên ông. Và lưng Ngài quay lại, phán, “Sa-ra ở đâu?”

Thưa rằng, “Nàng ở trong trại đằng sau Ngài.”

Phán, “Ta sẽ thăm viếng ngươi theo kỳ đã định.”

³¹⁰ Và Sa-ra nói, “Hmm, hmm,” phía sau trại.

³¹¹ Ngài phán, “Cớ sao Sa-ra cười?” Hãy nhớ, Kinh Thánh nói nàng ở trong trại phía sau Ngài. Phán, “Cớ sao Sa-ra cười?”

Sa-ra đáp, “Tôi có cười đâu.”

Phán, “Có, thật ngươi có cười đó.” Hiểu không? Đúng thế.

³¹² Một Người đang đứng đó, Đức Chúa Trời tượng trưng Ngài trong xác thịt con người. Chúa Jê-sus phán sẽ xảy ra giống như vậy trong ngày Con người đến: Đức Chúa Trời ở trong Hội thánh Ngài, anh em, tôi, tượng trưng chính Ngài. Vậy thì, có một người đàn bà tầm thường...

³¹³ Khi Đức Chúa Trời đã ở trong Đấng Christ, Ngài có Thần Linh đầy đủ. Ngài là Đức Chúa Trời. Tôi chỉ là một trong các tôi tớ Ngài, và anh em chỉ là một trong các tôi tớ Ngài. Chúng ta có—có Thánh Linh bằng—bằng sự giới hạn. Ngài có Nó không có giới hạn. “Trong Ngài có đầy đủ bốn tánh của Đức Chúa Trời.” Trong tôi chỉ là một ân tứ nhỏ bé, và trong anh chị em là một ân tứ, của Ngài. Nhưng cho dù nó nhỏ bé bao nhiêu đi nữa, nó cũng là Thánh Linh đó.

³¹⁴ Vậy nếu đó là Thánh Linh của Đức Chúa Trời, Nó sẽ làm các công việc của Đức Chúa Trời. Bây giờ, anh em cầu nguyện và nói, “Lạy Chúa Jê-sus, một người đàn bà nhỏ bé đã có lần chạm gấu áo Ngài.” Và chúng ta nói...

³¹⁵ Ở trên đây trong Tân Ước, người nói trong Hê-bơ-rơ, người nói, “Ngài là Thầy Tế lễ Thượng Phẩm ngay bây giờ, có thể cảm

thương sự yếu đuối của chúng ta.” Bao nhiêu anh chị em biết đó là Kinh Thánh? Hãy nói, “A-men.” [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Chắc chắn. Ồ, đó phải là có thật.

³¹⁶ Thế thì, nếu Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi, Ngài sẽ trả lời anh chị em như thế nào? Giống như Ngài đã làm ngày hôm qua, nếu Ngài không hề thay đổi ngày hôm nay.

³¹⁷ Vậy thì, anh em cầu nguyện và nói, “Lạy Chúa Jêsus, xin cho con chạm vạt áo Ngài. Và rồi, Ngài đã ban cho Anh Branham một ân tứ nhỏ, để khích lệ chúng con. Anh ấy không biết con. (Con đang ngồi phía sau *đây*; và ở trên *đây*; và ở dưới *đây*; và bất cứ nơi nào con được ngồi...) Anh ấy không biết con, nhưng Ngài biết con. Và xin để con nhìn thấy Thánh Linh vĩ đại của Ngài, Chúa ôi. Không như con phải làm điều đó, nhưng chỉ để giúp khuyến khích con và những người còn lại, bởi vì chúng con đã đọc Lời. Xin cho chúng con chạm vạt áo Ngài, rồi Ngài phán trở lại. Xin cho con được sử dụng đêm nay, Chúa ôi, vì mục đích đó. Nó sẽ tỏ cho toàn bộ thính giả thấy rằng Ngài vẫn sống động.” Điều đó tuyệt vời nếu Ngài làm thế không?

³¹⁸ Bây giờ, anh chị em cứ cầu nguyện, chính anh chị em, một cách yên lặng. Nói, “Lạy Chúa, xin cho con chạm đến gấu áo Ngài.” Và tôi sẽ đầu phục với Thánh Linh, và rồi có thể Đức Thánh Linh làm phần còn lại. Bởi vì, bây giờ, tôi đã nói chuyện, làm chứng, nhưng tôi không thể làm nhiều hơn giờ này. Tôi ở cuối con đường của mình.

³¹⁹ Tôi chỉ nhìn xem thính giả, để xem thử tôi...Tôi phải thấy điều đó, anh em biết đấy. Anh em hiểu điều đó.

³²⁰ Phía sau bên trái tôi, ở giữa những lối đi phía sau của tòa nhà, là một người đàn bà đang cầu nguyện. Bà ấy sắp chết, nếu Đức Chúa Trời không giúp bà. Bà ấy bị ung thư, và bệnh ung thư vú. Ồ, xin cho bà được qua khỏi điều đó!

Xin giúp con, Chúa ôi.

Chị ơi, nếu chị tin! Ồ, chao ôi! Chị ấy đang bỏ lỡ điều đó.

Lạy Chúa Jêsus, xin giúp chúng con, chúng con cầu nguyện.

321 Mary May. Chị đấy. Chúng ta là người lạ với nhau phải không? Tôi không biết chị. Chị không biết tôi. Những tình trạng đó, và những gì...là mọi sự được nói là đúng chứ? Thế thì, hãy tin. Bệnh đó sẽ hết. A-men.

322 Giờ đây, từ bóng tối bao trùm chị ấy, đã có ánh sáng. Giống như chàng trai đó, bệnh động kinh ra khỏi người đó. Cùng một Đức Chúa Trời, Đấng ở trên rừng phía bắc, cũng là Đức Chúa Trời ở đây. Hãy cứ tin tưởng. A-men. “Nếu các người có thể tin!”

323 Nó đây này ở trên một người đàn bà ở đây đang ngồi phía trước tôi. Chị ấy có điều gì không ổn ở lưng chị. Đó là một đĩa đệm, ở lưng chị ấy bị lệch. Chị ấy—chị ấy không phải là người ở đây. Chị từ Montana đến. Tên chị là Cô Stubbs. Hãy đứng lên, nhận lãnh sự chữa lành trong Danh Đức Chúa Jêsus Christ.

Chị không phải vội vã. Hãy thư giãn.

324 Anh chàng to lớn này đang ngồi ở đây, đang nhìn tôi, đang làm giống như *thế*. Hãy tin. Anh sẽ khỏe mạnh. Bị bệnh thần kinh. Nếu anh tin, Đức Chúa Trời sẽ chữa lành anh.

325 Người phụ nữ có bệnh phụ nữ. Hãy tin điều đó, và chị có thể được khỏe mạnh. Hãy trở về nhà, và có đức tin nơi Đức Chúa Trời. Tại sao tôi đã nói đi về nhà? Chị có thể phải trở lại New Mexico, đến nơi đó, Ông và Bà Watkins. Bây giờ, ông bà biết tôi không biết ông bà. A-men.

326 Người phụ nữ ở ngay sau ông bà, với vết loét ở chân, Cô Brown. Cô tin rằng Đức Chúa Trời sẽ chữa lành cô không? Cô trông rất quan tâm. Vậy thì, cô biết tôi chưa hề biết cô trong đời. Trên chân trái. Bây giờ, cô tin hết lòng, cô sẽ được khỏe mạnh.

327 Quý bà đang cố gắng di chuyển, và bà bị viêm khớp. Nó đang trói buộc bà, tệt hại. Bà Fairhead, bà tin hết lòng, và bà sẽ được khỏe mạnh. Nào, bà biết tôi chưa hề gặp bà trong đời. Điều đó, ồ... [Chị ấy nói, “...được chữa lành trước đây. Tôi đã được chữa lành trước đây, và tôi biết Chúa sẽ chữa lành tôi.”—Bt.] A-men. Vâng.

328 Anh chị em tin hết lòng giờ này chứ? Bây giờ, Ngài sẽ làm điều gì? “Ngài sẽ lấy đi những điều mà tôi đã nói với anh chị em, và sẽ tỏ cho anh chị em thấy. Và rồi Ngài sẽ tỏ cho anh chị em

những việc sẽ đến.” Anh chị em hiểu điều tôi muốn nói không? Anh chị em tin Ngài không?

Bây giờ chúng ta hãy cúi đầu một lần nữa.

329 Bây giờ, các bạn biết rằng nếu các bạn qua đời này tối nay, các bạn sẽ...sẽ không...các bạn sẽ chết, các bạn không được sanh lại. “Nếu một người không được sanh lại, thì không thể thấy Vương quốc.” Vậy tại sao các bạn không đến ngay tại đây? Hãy đứng ở đây và để cho chúng tôi cầu nguyện cho các bạn, ngay tại đây, chỉ một phút. Các bạn sẽ đến ngay giờ này trong sự Hiện diện của Thánh Linh này chứ?

330 Anh chị em sẽ không bao giờ thấy bất cứ điều gì lớn hơn cho tới khi anh chị em thấy sự Đến của Chúa. Vậy thì, hãy nhớ. Chắc chắn tôi biết mình đang nói về điều gì, hay là Ngài sẽ không ban cho chức vụ này. Đừng để nó đi qua khỏi anh chị em giờ này. Anh chị em thành thật chứ?

331 Anh chị em sẽ đến chứ? Nếu không, thế thì, điều đó nằm, giữa anh chị em và Đức Chúa Trời. Tôi vô tội. Tôi được sạch về mọi huyết, bởi vì tôi đã bảo cho anh chị em biết Lễ thật. Tôi đã giảng cho anh chị em Lời. Tôi đã bảo cho anh chị em Ngài là ai. Và Ngài, khi Ngài đến, Ngài chứng minh những gì Ngài đã có lúc ấy; và Ngài để cho tôi chứng minh những gì Ngài có bây giờ. Ngài không hề thay đổi như Ngài đã có lúc ấy. Anh chị em tin điều đó không?

332 Thế thì, bao nhiêu anh chị em đau ốm ở đây, người khác ở đây bị đau? Hãy giơ tay lên.

333 Bây giờ hãy đặt tay trên nhau, và chúng ta hãy cầu nguyện bằng đức tin cho anh chị em.

334 Giờ này tôi muốn hỏi anh chị em đôi điều, yên lặng. Nếu Đức Chúa Trời, nếu Đức Chúa Trời có thể đến và làm phép lạ đó! Một phép lạ là điều mà không thể giải thích được. Vậy thì, nếu anh chị em muốn chất vấn bất cứ người nào trong những người ở đây, hãy đi hỏi họ bất cứ lúc nào ở bất cứ đâu. Hiểu không? Chỉ nhớ, đó là Đức Chúa Trời. Điều này ở đây chỉ là những sự hiện thấy không thường xuyên. Ai—ai, đang làm điều đó? Chính là

anh chị em, chính anh chị em. Anh chị em là người đang làm điều đó.

³³⁵ Anh em biết đấy, khi người đàn bà đó chạm vào gấu áo Ngài, Ngài phán, “Quyền phép từ Ta mà ra.” Nhưng khi Chúa Cha tỏ cho Ngài thấy La-xa-rơ, và Ngài bỏ đi rồi trở lại, và làm La-xa-rơ sống lại từ kẻ chết, Ngài không hề nói “quyền phép.” Đó là Đức Chúa Trời đang sử dụng sự ban cho của chính Ngài, và người khác là người đàn bà đang dùng sự ban cho của Đức Chúa Trời.

³³⁶ Tôi không phải là sự ban cho của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Jê-sus Christ là Sự Ban Cho của Đức Chúa Trời. Đó chính là sự ban cho mà Ngài ban cho tôi, khi tôi được sanh ra cách ấy, với tiềm thức và ý thức (ý thức trước tiên) cùng với nhau. Anh em không đi ngủ; anh em chỉ thấy nó. Đức Thánh Linh đến trên tiềm thức giống như Ngài đến trên ý thức trước tiên. Nếu Điều đó đến trên tiềm thức của anh em, anh em phải có một giấc mơ thuộc linh. Nó đến trên tiềm thức của tôi, tôi không nằm mơ. Tôi chỉ nhìn ở đó và thấy nó. Hiểu không? Và, chúng ta được sanh ra, anh chị em không thể tự làm cho mình bất cứ điều gì khác. Anh chị em được sanh ra cách ấy. Hiểu không? “Các sự ban cho và sự kêu gọi không có sự hối tiếc.” Nó làm điều gì? Bày tỏ Đức Chúa Jê-sus Christ. Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.

³³⁷ Với tay anh chị em đặt lên nhau, tôi tin rằng anh chị em sẽ đặt lòng mình vào sự quan tâm của Đức Chúa Trời ngay bây giờ, “Lạy Chúa, xin hãy tìm kiếm con. Con đã trở nên quá tê liệt bởi những việc thuộc về thế gian, đến nỗi con không thấy thì giờ vĩ đại đang đi qua?”

³³⁸ Anh em biết đó, đó là cách nó luôn xảy ra. Nó đi ngay qua hội thánh, mà họ không hề biết điều đó. Đó là lịch sử. Đừng để nó đi qua, thưa các bạn, để thấy Lời được chứng minh, lặp đi lặp lại, thấy Lời của Đức Chúa Trời bày tỏ, và chính Thân vị của Đức Chúa Jê-sus Christ đến ngay giữa dân sự này và làm chính xác cách Ngài đã làm trước đây.

³³⁹ Kính lạy Cha Thiên Thượng, giờ này con cảm thấy rằng Lời Ngài đã được đọc, Chúa ơi. Lời làm chứng được đưa ra. Đức Thánh Linh giảng xuống và chứng thực Lời ấy và lời chúng. Bây

giờ điều đó ở trong tay của dân sự, Chúa ôi. Nó nằm trong lòng họ. Không có gì khác mà con biết để nói. Và con không biết bất cứ điều gì khác Ngài đã chép trong Lời, mà Ngài sẽ làm, bởi vì Ngài đã chữa lành họ rồi. Điều đó chỉ làm cho họ tin. Ngài đang làm điều này giống như vậy, và làm sao chúng con có thể nghi ngờ nữa? Làm sao chúng con có thể cho phép Sa-tan làm mờ đi ý thức của chúng con lâu hơn?

³⁴⁰ Ó Sa-tan, ta tuyên bố sự chữa lành trên những người này, và nói với người, “Ta bắt người trong Danh Đức Chúa Jêsus Christ, hãy ra khỏi nơi đây. Hãy ra khỏi, trong Danh Đức Chúa Jêsus Christ, và để cho những người này đi.”

³⁴¹ Bây giờ, nếu anh chị em tin Ngài, hãy đứng lên tại chỗ. Anh chị em tin không? Hãy đứng dậy trên chân của mình, và dâng sự ngợi khen cho Đức Chúa Trời. Hãy đứng lên và tin điều đó. Đừng nghi ngờ nó nữa.

³⁴² Trong Danh Đức Chúa Jêsus Christ, hãy để Đức Thánh Linh mang sự vui mừng, quyền năng, sự sống lại, Sự sống đến cho những người này, lạy Chúa.

³⁴³ Hãy dâng sự ngợi khen cho Ngài, và chúc tụng Danh thánh Ngài. Chúng ta yêu mến Ngài. Chúng ta ngợi khen Ngài. Chúng ta tôn thờ Ngài, Đấng Vô song, Đấng Đầy Đầy, Con của Đức Chúa Trời hằng sống. Trong Danh Ngài, hãy tiếp nhận Ngài. Ngài ở đây. Amen.

THẦN LÊ THẬT VIE63-0118

(Spirit Of Truth)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào tối thứ Sáu, ngày 18 tháng Giêng, năm 1963, tại Hội Thánh Của Tất Cả Các Nước ở Phoenix, Arizona, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org